

Ο ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΡΟΣΕΤΕΘΗΣΑΝ ΔΕ

Καὶ τὰ Δεξιοτικά Ἑσπερίνοις καὶ Αἰγαίων τοῖς Εὐαγγελισμοῖς μετὰ τῶν
Προσφορέων τῶν Αἰγαίων, δύο "Υμνοὶ εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκου, καὶ
τὸ κτίμανον δύο Κανόνων τῆς Ἀκαδίστου ἀν δ εἰς ἀνέκδοτος.

ΠΑΡΑ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Ι. ΦΑΡΛΕΚΑ

ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

• Ήττα γάρ κε σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ
• καταθεῖσο, καὶ θαμά τοῦθ' ἔρ-
• δοις, τάχα εἰ μέγα καὶ τὸ
• γένοιτο». (ΗΣΙΟΔΟΣ)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Η "ΜΕΛΙΣΣΑ",
ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΣΟΥΚΑΡΙΔΗ & ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΒΑΛΗ
ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 48 — ΑΘΗΝΑΙ

Ο ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΡΟΣΕΤΕΘΗΣΑΝ ΔΕ

Καὶ τὰ Δοξαστικά Ἑσπερινοῦ καὶ Αἴνων τοῦ Ἐναγγελισμοῦ μετά τῶν
Προσευμών τῶν Αἴνων, δύο Ὅμνοι εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτέκον, καὶ
τὸ κείμενον δύο Κανόνων τῆς Ἀκαθίστου ἢν ὁ εἰς ἀνέκδοτος.

ΠΑΡΑ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Ι. ΦΑΡΛΕΚΑ

ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

» Εἰ γάρ κε σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ
» καταθέσι, καὶ θαμὰ τοῦθ' ἔρ-
» δοις, τάχα κε μέγα καὶ τὸ
» γένοντο.» (ΗΣΙΟΔΟΣ)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Η "ΜΕΛΙΣΣΑ",
ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΣΟΥΚΑΡΙΔΗ & ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΒΑΛΗ
ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 33 - ΑΘΗΝΑΙ

«Ἐξηρεύετο δὲ καρδία μου ἡδύον ἀγαθόν»

«Παρέστη δὲ βασίλεσσα ἐκ δεξιῶν Σου, ἐν ἱματισμῷ διαχρύσῳ περιβεβλημένη, πεποικιλμένη».

«Τὸ πρόσωπόν Σου λεπινεύεται ως οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ».

«Πᾶσα δέ δόξα τῆς μνηματούς τοῦ Βασιλέως ἔσωθεν, ἐν κροσσωτοῖς χρυσοῖς περιβεβλημένη πεποικιλμένη».

«Μνησθήσομαι τοῦ ὄνδρατός Σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεῇ διὰ τοῦτο λαοὶ ἔξομολογήσονται Σοι εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος».

(ψαλμ. μδ' 1, 9, 12, 13, 17)

Τὰ γνήσια ἀντίτυπα φέρουσι τὴν ὑπογραφήν μου.

ΤΩ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΩ, ΚΑΙ ΘΕΙΟΤΑΤΩ,

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΩ, ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ,

ΚΥΡΙΩ, ΜΟΙ ΚΥΡΙΩ,

ΦΩΤΙΩ.

ΣΟΦΩΤΑΤΩ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΗΓΗΤΟΡΙ

ΠΑΝΕΥΛΑΒΩΣ ΑΝΑΤΙΘΕΤΑΙ

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Μία τῶν μεγαλοπρεπεστέρων ύπό ἔποφυν ποιητικοῦ, ὅλλά καὶ μουσικοῦ κάλλος Ἐκκλησιαστικῶν Ἀκολουθῶν εἶναι ἡ τοῦ Ἀκαθίστονος Ὑμεῖς, καθ' ἣν τὰ στίφη τῶν κιστῶν συρράντα, ἀσφικτικῶς πλήροδιστοι τοὺς Ἱεροὺς Ναούς καὶ ἐν εὐλαβεῖς παρακολουθοῦσι: τὴν ἑκτέλεσιν τῶν θεοπειών μελεφδιῶν τοῦ ὑπερόχου τούτου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ὑμνογραφίας ἀριστουργήματος, γεγραμμένου μὲ δλῆν τὴν δύναμαν τῆς φαντασίας τῆς χριστιανικῆς ψυχῆς, κατόπιν τροκαίων καὶ θραύσιων, οὓς κατήγαγον ἡρωῖαι λαγεῶντες, ὑπὸ τὴν θαυματουργὸν ἀρωγήν καὶ ἀρραγῆ προστασίαν τῆς Ὑπερμάχου Στρατηγοῦ καὶ Μητρός τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Τὸ μουσικὸν μέρος τῆς Ἱερᾶς ταῦτης Ἀκολουθίας περιλαμβάνων ἐν τῷ πρό τινος ἐκβεδομένῳ μουσικῷ Τριῳδῳ ποιοῦ, ἐκδίδωμαι ἥδη ἐν τῷ παρόντι ἰδιωτέρῳ τεύχῃ, περιέχοντι—πλὴν τῶν κατ' αὐτὴν ψαλτομένων εἰς ἀρχαῖον ἐκκλ., μίλος «Τὸ πρεσταχθέν», καὶ «Τὴν ὑπερμάχην»—τὸν Κανόνα «Ἀνοίξω τὸ στόμα μου» διαποκευασθέντα ὥρ' ἑμοῦ, τὸ Ἀπολυτικὸν καὶ Κοντάκιον οὐδότομα, διάφορο «Χαῖρε, Νέμφη», «Τὴν Ὁραιότητα» τὸν τε Χονδριουχίου καὶ ἔτερα δύο ἀρχαῖα καὶ σύντομα, ἐπίσης διεσκευασμένα, τὰ Τετραφθία τοῦ Ὁρθοῦ, τὸ Δοξαστικὸν τῶν Αἴγων «Γλωσσαν, ἦν οὐκ ἔγνω καὶ τὰς ἀμπαριήζους τυπικὸς διατάξεις καὶ ὁδηγίας. Ἐπιστυνήψα δὲ ἐν τέλει καὶ ἐκ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἐδυγγέλιου τὸ Δοξαστικόν Ἐσκερίων καὶ Αἴγων, τὰ Προσόμια τῶν Λίνων, «Ὑμνον εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκουν «Ἐξελέξιτο Κύριος τὴν Σιών μελοποιηθέντα παρ' ἑμοῦ, ως καὶ ἔτερον «Ὑμνον εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκουν «Ψαλμοῖς καὶ «Ὑμνοῖς παρὰ Μανουὴλ Χρυσάφη τοῦ ἀρχαῖον, Λαμπαδαρίου τῆς Ἀγίας Σοφίας ἐπὶ τῆς Ἀλώσεως.

Πρόδε τούτοις ἐκδίδωμα τὸ κείμενον δύο Κανόνων τοῦ Ἀκαθίστονος, ὃν δὲ μὲν πρώτος κατακεχυμούμενός ἐν τοῖς Θεοτοκορίοις εἶναι ποίημα Νικολάου (τοῦ Στουδίου πάντως), ὃ δὲ ἔτερος Ἰωαννικόν (οὗτοὶ Ιωάννου ὡς ἐπιγράφεται), ἐξ ἀντιγράφου τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτου κ. Ἀκακίου, Προστηγομένου τῆς ἀνὴρ Ἱ. Μονῆς Ξενοφῶντος, παραχωρηθέντος μοι παρὰ τοῦ Ἀρχοντος Μεγ. Χαροφύλακος καὶ Χρονογράφου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κ. Μανουὴλ Γεδεών.

Δι' ἀμφοτέρων τῶν Κανόνων τούτων ἔξαιρονται τὰ πολυοήματα ἔθνικά γεγονότα, ἐξ ἀφορηῆς τῶν δόπιων συνετέθη δὲ Ἀκαθίστος «Ὑμνος, ἐν φῷ ὥδη ἐν χρήσει Κανὼν «Ἀνοίξω τὸ στόμα μου», ἀριστὸν ἐγκάλιου τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἀποτελῶν, οὐδεμίαν τῶν γεγονότων τούτων μνείαν ποιεῖται. Δὲν θὰ ἥτο δύνεν διοκοπὸν οὐδὲ ἀτοπον, ἀν ὥρίζετο ὥπο τῆς Ἐκκλησίας, ἵνα μετὰ τοῦ ἐν χρήσι μάλλονται καὶ οἱ Κανόνες οὗτοι (η τούταξιστον δὲ εἰς ἐξ αὐτῶν) κατά τὴν Παρασκευὴν τῆς Ε' ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν, καθ' ἣν ψάλλεται ὄλοκληρος δὲ Ἀκαθίστος; «Ὑμνος, παραλεικομένων τῶν Νεκρωσίμων καὶ Μαρτυρικῶν, ως μή ἔχοντες θέσιν εἰς καρμόσινον καὶ πανηγυρικήν Ἀκολουθίαν.

'Εν Λαζίναις τῇ 11ῃ Οκτωβρίου 1931

Ἐμμανουὴλ Τ. Φαρλέκας
Γραμματεὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

Ο ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Α) ΤΗ Α' Β' Γ' ΚΑΙ Δ' ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ.

§ 1. Ο Ακάθιστος "Υμνος ψάλλεται, ώς γνωστόν, τμηματικῶς τῇ α' β' γ' καὶ δ' Παρασκευῇ τῶν Νηστειῶν μετὰ Μικροῦ Ἀποδείπνου κατά τὴν ἔξης τάξιν:

'Ο Ιερέως: Εὐλογητὸς ὁ Θεός — Βασιλεὺς Οὐράνιος . . .

Ο Αναγγάστης: Τρισάγιον—Παναγία Τριάς,—Πάτερ ήμαν. — Κύριε, ἀλέησον διωδικάκις, —Δάξα καὶ νῦν, —Δεῦτε προσκυνήσομεν καὶ τοὺς τρεῖς ψαλμοὺς τοῦ Μικροῦ Ἀποδείπνου, —Δοξολογία, —Πιστεύεις, —"Ἄξιόν ἐστιν. Εἴτα ψάλλομεν τὸν Κανόνα «Ἄνοιξε τὸ στόμα μου», ώς καταχωρίζεται κατωτέρῳ, διλόκληρον. Εἴτα «Τῇ Ὑπερμάχῳ» εἰς ἀρχαίον Βυζαντινόν μέλος (ἀργὸν) καὶ ἀναγινώσκεται ἡ σχετικὴ Στάσις τῶν Οἰκουν τῆς Θεοτόκου, μεθ' ἐκαστὸν τῶν δοπίων ψάλλονται ὑπὲρ τῶν χορῶν τὸ «Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφεστε» καὶ τὸ «Ἄλιτροσθια(1). Εἴτα «Τῇ Ὑπερμάχῳ» σύντομον δίχορον. —Τρισάγιον, —εἰς Κοντάκιον τῇ ἐκαύσιον (2), —Ο ἐν παντὶ καιρῷ, —"Ασπίλε καὶ Ἀπόλυσις. Πρὸ τοῦ «ἀλιτροῦ» ψάλλομεν τὸ Κάθισμα «Τῇν ὁραιότητα».

Β) ΤΗ Ε' ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Ψάλλεται διλόκληρος ἢ 'Ακάθιστος "Υμνος, συνήθως μὲν μετὰ Μικροῦ Ἀποδείπνου, ἐνιαυτοῦ διμερούς ψάλλεται καὶ ἐν 'Ορθρῳ.

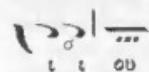
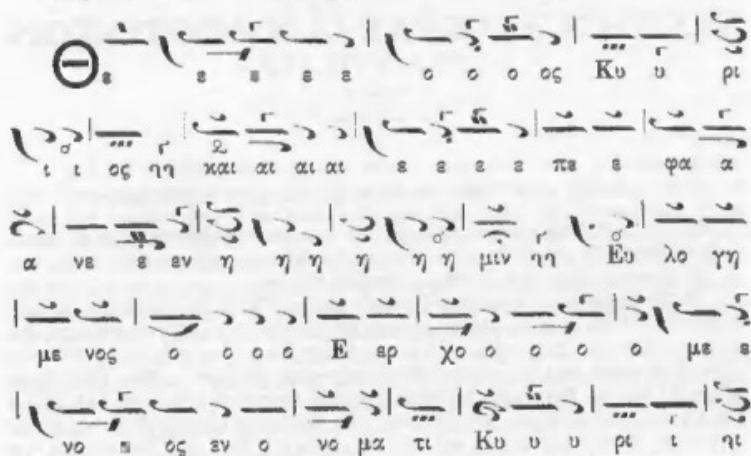
Ο ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΜΕΤ' ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΥ

§ 2. Εὐλογήσαντος τοῦ ιερέως, ἀρχόμενα τῇς ἀναγινώσεως τοῦ Μικροῦ Ἀποδείπνου κατά τὴν ἀνωτέρων τάξιν. Μετὰ τὸ «Ἄξιόν ἐστιν ψάλλομεν δίς μὲν εἰς ἀρχαίον Βυζαντινόν μέλος τὸ ἀργὸν «Τὸ προστραγῆθὲν μυστικῶς», ἀπαξ δὲ τὸ σύντομον (ἰδὲ κατωτέρῳ), ἀπεν δρος τοῦ «Θεός Κύρος», τὸ οποίον ψάλλεται ἐν τῇ Ἀκάθιστος τελῆται μετ' 'Ορθρου. Καὶ ἀναγινώσκεται ὑπὲρ τοῦ ιερέως ἡ Α' Στάσις τῶν Οἰκουν τῆς Θεοτόκου. Εἴτα ψάλλεται ἡ Α' καὶ Γ' φθῆ τοῦ Κανόνος «Ἄνοιξε τὸ στόμα μου», ἐνθα εἰς ὑποσημειώσεις καταχωρίζεται ἡ περιτέρῳ Τυπικὴ Διάταξις τῆς 'Ακολουθίας τοῦ 'Ακαθίστου.

(1). Κατά τὴν Α' καὶ Γ' Στάσιν ἀρχίζει ὁ δεκιός χορός, κατά δὲ τὴν Β' καὶ Δ' ἀριστερός, ώς καὶ τὸ σύντομον «Τῇ Ὑπερμάχῳ».

(2). Τῇ Α' Παρασκευῇ ἀναγινώσκεται τὸ Κοντάκιον τοῦ 'Αγίου Θεοδώρου «Πίστιν Χριστοῦ, ὃντα θώρακα» κατά δὲ τὰς λοιπὰς τὸ Μαρτυρικὸν «Ως ἀπαρχὰς τῆς φύσεως» (ζήτει εἰς τὸ 'Ορολόγιον τῇ Κυριακῇ τῶν 'Αγίων Πάντεων), ἐκτός, ἐν τῷ ἐπαύριον Σαββάτῳ συμπλίτη τὸ μνήμη τῶν 'Αγίων 40 Μαρτύρων, διε τὴν ἀναγινώσκεται τὸ Κοντάκιόν τοῦ.

«Θεός Κύριος»⁽¹⁾ τίχος πᾶν Νῆ. Τετράσημοι χ' (Ολίγον γοργώς)

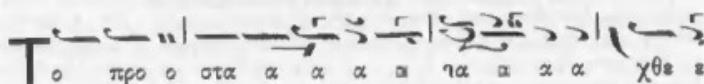

Τετράκις, τὸ μὲν α' ἄνευ στίχου
τὰ δὲ τελευταῖα τῷα μετὰ τῶν ἔξης στίχων:

Τὸ Β': 'Εξουσογεῖσθε τῷ Κυρίῳ ναὶ ἐπικαλεῖσθε τὸ "Ονομα τὸ "Ἄγιον Λύτον.
Τὸ Γ': Πάντα τὰ ἔθνη ἐννήλωσάν με καὶ τῷ δύναμι Κυρίου ἡμνάμην αθεούς.
Τὸ Δ': Ήραὶ Κυρίου ἐγένετο αὕτη καὶ δοὺς θαυμαστὴ ἐν δρθαλμοῖς ἡμῶν.

Είτα δὲ γάλλοιμεν τὸ 'Απολυτίκιον τοῦ 'Ακαδίστου «Τὸ προσταχθὲν μυστικῆς»,
δις μὲν τὸ ἀργόν, ἀπαξ δὲ τὸ σύντομον.

Μέλος ἀρχαῖον⁽²⁾. τίχος πᾶν Νῆ (Τετράσημοι) χ'

(1). Τὸ «Θεός Κύριος» προτάσσεται τοῖς 'Απολυτίκιοι, δάν ή 'Ακάθιστος τελήται ἐν 'Ορθρῷ, παραλείπεται δέ, ἐάν τελῆται μετ' 'Αποθείπον.

(2). Εἰς ὀλιγίστους διστυχῶς Ναούς, ἐν 'Αθήναις τοῦλάχιστον, ἀκούεται γαλλόμενον τὸ ἔξοχον τοῦτο δέρχαιον μάθημα, ὃς καὶ τὰ ἄργα «Τῷ Ἐπερμάχῳ», «Ιδού δ Νυμφίος» καὶ εἰ τι ἔτερον, καταργηθέντα ὑπὸ τινῶν μεγαλοσχήμων ὑμνοφδῶν. ἀνάξια τῆς προσοχῆς τοιν θεωροῦντων τὰ ἀμφαστα ταῦτα προϊόντα τῆς μούσης τῶν ἀρχαίων Διατυπάλων, ἀτίνα εὐτυχῶς διεσώθησαν μέχρις ημῶν. Είναι ἀληθές διτι τὰ τοιαῦτα ἔντεχνα ἀργά μαθήματα χάνουσι τὴν ἀξίαν των καὶ ἀνίσιαν—ἐπιτεραπήτω νὰ εἰπωμεν — προξενοῦσι ψυλλόμενα παρ' ὄντος ψάλτου, ἀνευ πολλάκις καὶ αὐτῶν τῶν Ισοκρατῶν' δι' δ οὐδὲ δισκοπον θεωροῦμεν νά συστήσωμεν δποις, προκειμένου νὰ γαλλῶι τοιαύτα ἀργά ἀρχαῖα μυθήματα, γάλλωσι αὕτη ἀμφότεροι οἱ χοροί ήνωρένοι (ἀπὸ χοροῦ), ἔστι καὶ ἀπαξ, διστε νὰ παραχθῇ τὸ διά τῶν μαθημάτων

τούτους ἐπιδιωκόμενος ἐψάριστον ὑποτέλεσμα καὶ μὴ δισφημῆται ἡ πάτριος ἡμῶν μουσική. Τὸ αὐτὸν γὰρ γίνεται καὶ κατά τὰ Χερούβικά, τὰ τοῦ Μεγ. Βασιλείου Λειτουργικά. εἰς Κοινωνικά κεῖ.

φη η η η η η Α α νδ υ υ υ υ υ
 φε ε ε ε λε εευ τε ε ε ε

ἀδεια : Τὸ αὐτὸν ὁ ἀριστερός. Καὶ τεῦχ : Τὸ σύντομον οὗτον : Μή

προ στα χθε εν μη στι κως λα βων εν γνω ω ω
 ω ω σει ξε εν τη σκη νη γη του Ι ω σηφ σπου δη
 ε πε ε ε ε εστη ξε ο Α σω μα τος λεγων
 τη Α πει ρο γα α μω μλ Ο κλι ε ε νας τη κα τα
 δια ασει τους Ου ρα νους ξη χω ρει ει ται Α ναλ λοι ω
 ω τως ο ο λως εν Σοι ξη Ον και βλε ε ε πων εν
 μη τρα Σου μλ λα βων τα δου συ λουμορ φην ηη εξ ε στα
 μαι κραυ γα ζει εν Σοι ξη Χαι ρε Νυ υμ φη Α νυ υμ φευ
 τε ε ε ε

Και ἀναγινώσκεται ἡ Α' Στάσις τῶν Οἰκουν τῆς Θεοτόκου. Ἀκολούθως δὲ
 ψάλλεται ἡ Α' και Γ' ὑδή τοῦ Κανόνος τῆς Ἀκαθίστου «Ἀνοίξω τὸ στόμα μου».

Ο ΚΑΝΩΝ ΤΗΣ ΑΚΑΘΙΣΤΟΥ (1)

τελεχος ἡ τος Βου ξ οὐδὴ Α' ἥ

A νοι ει ἔω το στο μα μου και πληρω θη η
 οε ται Πνευματος ἡ και λο = γον ε ρευ ξο μαι τη βα
 αι λι ε δι Μη τρι ἥ και ο φθη οο μαι φαι δρως πα νη γυ
 φι ζων π ει = α σω γη θο με νος τα αυ της τα

θαυ μα τα (Δις)

ἥ
ἥ

Y περ α γι α Θε ο το κε οω ω σον η μαξ ἥ
X ρι στου ου βι δλον εμ φυ χον ε αφρα γι αμε ε
 νηγ Σε Πνευμα τι ἥ ο με ε γας Αρ χα γγε λος Α γη
 θε ω με νος ἥ ε πε φω νει Σοι χαι ρε χα ρας δο χει

Φ π ει = α σω γη θο με νος τα αυ της τα
 ον π δι η ης της προ μη το ρος α ρα λυ θη οε ται ἥ

(1). Ή παρούσα διάτοξις τοῦ Κανόνος τηρεῖται κιτά τὰς τέσσαρας πρώτας Παρασκευάς (α', β', γ' και δ') τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστής. Διά δὲ τὴν Ε' Παρασκευήν, καθ' ἣν φάλλεται διόλκητος ἡ 'Ακάθιστος μετ' 'Αποδείπνου, σημειούμενος τῷ οἰκείῳ τόπῳ και ἐν ὑποσημειούσεσ τὰ δέοντα.

Στιχ. Ὑκεραγία Θεοτόκε, σῶσσον ἡμᾶς.

Στιχ. Ὑκεραγία Θεοτόκε, σῶσαιν ἡμᾶς.
Α ἀληθεύει τὸ πατέρα τὸν θεόν
ε ο νυμφε ἡ του Α δου γη γε κρω σις Χαι ρε Ηα να
με ἡ το πα λα τι ον του μο νου Βα σι λε ως q Χαι ρε
γε την ρε γε την Παν το κρα το ρος

Δο Ἑα Πα τρι και Μι ω και Α γι ω Ηνευμα τι
Pο δου το α μαραν τον Χαι ρε η μα ο νη θλα
στη σα σα ν το μη η λον το εν = αμον Χαι ρε η τε
Ἑα = π το Ο αφρα δι ον του παν των Βα σι λε ως ι Χαι ρε
α πει δο κα μι γι δο = βριδι ωσ =

Kαι οὐκέτι τούς τούς
 ωνταν Α μην
 6
 κ

Aγει ει αις θη ταυτη απα χαι φε δι Ης εκ του

πτω μη τος γη μων ε ἔα νε στη μεν Ἀν Χαι ρε γη δη πνο ου
χρι νον Δε σπου να πιστευεις ευ ο δι α ζον η θυ μι ε α μα
ευ ο αμον μι ο ρον πο λυ τι μον

ΦΔΗ Γ' Ἀ

Tους Σου ους ο μνο λο γους Θε ο το ο κε αε
ζω ω ια και ■ φθονος πη γη δη θι α σον συγ κρο τη
σαν τας πνευ μια τι κον Ἀν στε ρε ω ω σον η και εν τη
θε ■ δο ξη Σου στε φα νων δο ξης α ξι ω σον (Δις) Ἀ
Στιχ. 'Υπερογιά Θεοτόκε, πάσον ήμας.

Sτα χυν γη βλα στη σα σα τον θει ει ον ως χω ρα α νη
ρο τος σα φως δη Χαι ρε εμ φυ χε τρα πε ε ζω αρ τον ζω
ης χω ρη σα α σα η Χαι ρε του ζων τος ο δα τος πη γη
■ κε ε νω τος Δε σπου να

Στιχ. 'Υπερογιά Θεοτόκε,
σάσσον ήμας.

Aλα μι λις τον Μο σχον γη τε κον ου σα τον ■ α μω

μον χαι ρε τοις πι στοις Ἀ Χαι ρε Α μνας κυ η σα = σα

Θε ου Α μνον τον αι ρεν τα η κο ο αμου παν τος τα πτω

σμα τα Δ Χαι ρε θερ μον Ι λα στη ρε ον Στιχ. Δόξα. Η

Oρ θρος φα ει γος Η Χαι ρε η μα ο νη τον γι

η λι ον φε ρου σα Χρι στον Ἀ φω τας κατοι κη τη ρι :

ον Η Χαι ρε το σκο τος λυ σα α σα η και τους ζο φω δεις

δαι μο νας ο λο τε λητη εκ μει ω σα σα Στιχ. Και νην. Η

Xαι ρε πι λη μο νη Ην ο Λο ο γος δι ω ω δευ

σε μο νος γι μο γλους και πι λας Α δου Δε σποι να τω

Το κω Σου συν τρι φχ α σα η Χαι αι ρε η θει = ει σο δοξη

Το τέλος Και δηγίζει ο άριστερός ον δεξιός.

(1) των σω ζο με νων Ηλ νυ μην τε

Και δηγίζει ον δέξιον Δ' φθήν.

(1). Κατά την Ε' Παρασκευήν, καθ' ήν φύλλεται άλσος ληρος ο 'Λκαδίστος; 'Υμνος μετ' 'Ακοδείπονον, μετά τό αντετέρω Τροπάριον, φύλλεται τό Κοντάκιον 'Τῇ Γυνεράτιᾳ' εἰς ἀρχαῖν αργόν Βιβλιονόν μέλος δίχορον και είτα ἀναγνώσκεται ή Β' στάσις τῶν Οἰκουν τῇ; Θεοτόκοι, μεθ' ήν ο β' χορὸς σφραγεται τῆς Δ' 'Ωδῆς; τοῦ Κανούνος.

O κα θη με νος εν δο ο ξη ^{λί} οδη Δ' ^{λι}
 ε πι θρο σ γου θε σ τη τος ^{λι} εν γε φε λη κου ου φη
 ηλ θεν Ι η σους σ Γ περ θε ος ^{λι} τη α κη ρα τω
 πα λα μη και δι ε γω ω σε ^{λι} τους κρυ γα ζου τας δο ξα Χρι
 οτε ε τη δυ να μις Σου Στιχ. Υπεραγία Θεοτόκε ^{λι}
σῶσον ἡμᾶς.

E ν φω ναις = αμα των πι ε στει ^{λί} Σοι βο ω ω
 μεν Πα νυ μνη τε ^{λι} Χαι ρε πι ον Ο σ ρος ^{λι} και τε τυ
 ρω με ε νον εν Πνευ μα τι ^{λι} χαι ρε λυ χνι α και στα μνε
 μαν να φε ρου οα ^{λι} το γλυ και αι αι αι αι νον τα
 των ευ σε ^{λι} έω αν αι σθη τη ρι α Στιχ. Υπεραγία Θεοτόκε ^{λι}
σῶσον ἡμᾶς.

| λα στη ρι εν του κο σ αμου ^{λι} χαι ρε Α α χραν τε
 Δε σποινα ^{λι} χαι ρε κλιμαξ γη η θεν παν τας = νυ φω ω

σα σα χα ρι τι ^{και} χαι ρε η γε φυ ρα ον τως η με τα
γου ου σα ^η εκ θα να του πα αν ταξ προς ζω η γη τους ο

μνουν τας Σε

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε ⁶
σάοον ήμᾶς; ^{και}

Ου ρα νων υ φη λο τε ε ε ρα = χαι αι ρε ^{λι}
γης το θε με λι ο ον εν τη Ση νη δυ ο : Α χραν τε =
 κο ο πως βι στα σα σα ⁽¹⁾ και ρε κογ χυ λη πορ φυ ραν θει
αν βι φι σα ^η εξ αι μι ^η των Σου ^η τω Βα αι λει ει των

Δυ να με ων

Στίχ. Δόξα Πατρί... ⁶ ^{και}

Ν μο θε την η τε κου = α λη θως χαι ρε Δε
σποι να ^{και} τον τας α νο μι ας πα αν των δω ρε α αν

(1). Ω; συνήθως ψάλλεται ή περικοπή «Οὐδαενῶν ὑψηστέρα, χαῖρε γῆς τὸ Θεμέλιον», ἐσφαλμένως ἀποδίδοσαι τὸ νότημα τοῦ ὄμρου, δι' οὗ ὁ ποιητὴς ἐγκαμιάζει τὴν «Υπεραγίαν Θεοτόκον διε ἐβάστασεν ἐν τῇ κοιλίᾳ Αὐτῆς τὸ θεμέλιον τῆς γῆς, ἡσιού τὸν Κύπιον, καὶ οὐχὶ δι τὴν θεοτόκος εἰναι τὸ θεμέλιον τῆς γῆς. Φρονοῦμεν δει, ὡς ἀνωτέρῳ διεσκευάσθη τὸ τροπάριον, ἀποδίδοται πλήρως τὸ νότημα, ἀνευ οὐσιώδους μεταβολῆς τοῦ μέτρου.

ε ἔξ λει φον τα ἀ κα τα νο ση του βαθος υ φος
 αρρη η τον ἄλι Α πει ρο γα με δι ηε η μει εις ε θε
 ω θη μεν

Στιχ. Kai vñ... ἄλι

Σε την πλε ἔα σαν το χο ο σμω ἄλι α χει ρε ο πλοκον
 στε φα νον ἄλι α νυ μνο λο γου ου μεν χαι ρε Σοι Ηαρ θε ε
 νε κραυ γα ζον τας ἄλι το φυ λα κτη ρε ον παν των και χα
 ρα κω μα ρη και κρα ται ω ω μα ἄλι και ε ε ρο ον
 Kai ισχζει δ δεξιός
 την Ε' Κδήν.

'ΩΔΗ Ε' ἄλι

E Εε ε στη τα συμ παν τα ἄλι ε πι τη θει α
 δο ξη Σου ἄλι Συ υ γα αρ α πει ρε γα με Ηαρ θε νε ἄλι
 ε σχεσ εν μη η η τρα τον ε πι παν των θε σ ον ἄλι
 τε ε το κας α χρονον Ι: ον ἄλι πα σι τοις υ μνου

σι Σε ε σω τη ρι ι αν βρα βευ ον τα Στίχ. Υπεραγία Θεού-
τόκε, σώσον ήμάς. Η

O δο ον η κυ η σα σα ζω γε χαι ρε Ήλα να μω
με ίη η κα τα κλυ σμου της α μαρ τι ι ι ας αω αα σα κο
σμον χαι ρε θε ο ο νυ ιμ φε ίη α κου σμα και λαλημιχ φρι
κτον ή χαι ρε Εν δι αι τη μη ή του Δε απο ο του της

χτι οε ως Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε,
σώσον ήμάς. Η

| σχυ υς και ο χυ ρω μα αν θρω πων χαι ρε Α χραν
τε ίη το ο ο ο ο πε = γι α σμα τες της δο Εηρε ή
νε κρω σις Α α α δου ίη Νυμ φων ο λο ο φω τε ίη
χαι αι αι ρε ή των Α γγε λων χαρ μο νη ή χαι

ρε γη βε γη θει α ή των πι στω αε δε ο με νων Σου Η
Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ήμάς.

Pυ ρι ι μορ φων ο χη μα του Δο γου χαι ρε

Δε αποτα μή ε εμ φυ υ χε Πα ρε δει σε το Ευ υ λον εν
 με αω ε χων ζω ης τον Κυρι ον μή Ου ο γλυ κασμος
 ζω ο ποι ει ή πι σται τους μα τε χον τας ή και φθο ρε αα
 α πο ψαν τας

Στιχ. Δόξα Πατρί... Η

P ιν νυ υ με νοι σθε νει Σου πι στως ανα βο ω μεν
 Σει μή χαι ρε πο ο λις μή του Παρβ θα αι λεως ή δε
 δο ξα σησ να και α ξι α α κου σται πε ρε ης λα
 λα λην ται σα φως ή Ο ρος α λα το μη τον ά χαι ρε
 βα α α θος α με τρητον

Στιχ. Και νω... Η

E υ ρι η χω ρον ακη νω μα του Λο γου χαι ρε Α χραν
 τε μή χο ο ο ο ο οχλος η τον θει ον μαρ γα ρε την προ
 α γα γου ου σα χαι ρε Παν θαυ μα α στε μή παν των προς

Θε ον κα ταλ λα γη γι των μα κα ρι ζον των Σε τέ
 Τό τέλος δ α' χορός. π Και ἀρχίζει ὁ ἀριστερός
 Θε ο το ο κε ε κα στο τε ΩΔΗ τέ

Tην θει αν τα ς την και παν τε μου π τε λουν τες
 Ε ορ την οι θε ο φρονεστης θε ο μη το ο ρας π δε
 ευ τε τας χειρας ιφρο τη σω μεν δι τον εξ Αυ τηρε τε χθε εν τα
Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, δέ
σῶμαν ἡμᾶς.
 Θε ον δο ξα ζον τες (Δις)

Pα στας του Λο ο γου α μιο λυν τε π αι τι α της
 των παν των θε ω σε ως π χας ρε Παν α χρον τε π των
 Προ φη των πε ρι γι χη μια δι χας ρε των Α πο στο ο
Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, δέ
σῶμαν ἡμᾶς.
 λων το εγ καλ λω πι σμα

Eκ Σου γ δρε ο εος α πε στα ξε π φλο γμον πο λυ
 θε τι ας γι λυ σα σα π ο ο θεν βο ο π μεν Σοι π

χαι ρε ο πονος ο εν δροσες Ου Γε θε αν Ηαρ θε ε νε

προ ε θε ■ οχ το

Σειχ. Λάδην Πιατρι... η

δου Σοι χαι αι ρε κρυ γα ζε μεν η λι μην η μιν

γε νου θα λατ τεν οι οι και ορ μη τη φει ου φ εν

τω πε λα γει των θλι φε ων η ι και των σκων θε λων πα αν

των του πο λε μη το ρος

Σειχ. Και νην... η

X α ρας αι τι ε α χα ρι τω σου η μων του λο γι

εμον του κραυ γα ζειν Σοι χαι ρε η ε ρφλεκτος βα τος φ Νε

φε ε ε ε ε λη ο λο φω τε η Το τέλος
φ θ β' χυρος. (1) η τους

πι στους α πα αυ ετως ε πι σκι α ζου εκ
Και αρδιει δ δεξιός
ετην ζ' φθήν.

πι στους α πα αυ ετως ε πι σκι α ζου εκ

(1). Τη Ε' Παρασκευή, έτην ή 'Ακαθίστους ψάλλιται μετ' 'Αποθεάτου, μετά τὸ ἀνωτέρω τροπάγμον, τὸ διπλὸν μέχρι τέλους ψάλλει δ δεξιός χορός, ἀρχεται ὁ ἀριστερός ψάλλων τὸ Κοντάκιον «Τῇ Υπερμάχῳ» δίζορον ἀργασύντομον, καὶ ἀναγινώσκεια ή Γ' στάσις τῶν Οἰκουν τῆς Θεοτόκου καὶ ἀκολουθός; οἱ λοιποὶ φθαί τοῦ Κανόνος, ὡς ἔπονται.

Oυκ ε λα τρευσαν τη κτισαι οι θεοι
 ο φρονεις παρα τον Κτισαν τα ⁶ Αλ λα παρα οι απει
 ληγη ⁶ αν δρειωει = τη σαν τας χαιρον τας = φαλλον ⁶
 γ περ υ μνη η τε ^π ο των Πα τε ρων Κυριος ^Δ και
 θε οι Ευλογη τας = Ξειχ. Υπεραγία Θεοτόκε ⁶
σῶσον ἡμᾶς.

A νυ μνου μνεν Σε βο αν τας χαιρε ο χημα Η
 λι ου του νοη του ⁶ Αμ πε λος α ληθε νη τον βο ο
 τρουν τον πε πειρον η γε ωρ γη σα σα ⁶ οι νον στα α ⁶ ον
 τα ⁶ τον τας φυ χας ευ φραι νον τα ^Δ των πι στως Σε δο ⁶ ξα
 ζον των Ξειχ. Υπεραγία Θεοτόκε ⁶
σῶσον ἡμᾶς.

■ τη η η ρα των αν θρωπων η κυ η σα σα ⁶
 χαιρε θε ο νυμ φε ⁶ η ρα = θδος η μν στι κη η

η^ε αν θες το α μα ραν τον γη εξ αν θη σα σα^ε
 χαι ρε Δε αποι οι να π δι γε χα ρας πληρου με θα^ε και ζω
 γη^ε κληρο νε μου μεν

Στίχ. Υπερομαγια Θεοτόκε. ε
σῶσον ἡμᾶς.

Pη το ρεν ουσι αν σι σι σινε γλώσσα σι Δε αποι να ο
 μνο λο γη σι Σε ε^ε ι παρ γαρ τα Σε ρα φαιμ^ε ε^ε ι
 φω ω θηγε κυ γη σα σα τον Βα αι λε ε α Χριστον^ε ε^ε Ον
 ε^ε κα τα ευ ε^ε πα α σης νυν βλαβηγε ρυ σι σθαι^ε ε^ε τους
 πι στως Σε προσκυ νουν τας

Στίχ. Δόξα Πατοι... ε^ε

Eυ φη μιε ει Σε ε μα κα ριζον τα τα πε ρι
 τα ε^ε και α να κρα ζει Σοι ε^ε χαι ρε ο το ο μος εν
 ω ε^ε δα κτυ λω εγ γε γρα πται Ηα τρος ο Δα ο γος
 Α γη^ε Ον ε^ε κε τε ευ ε^ε βι θλω ζω γης τους δου λους Σου^ε

κα τα γραφαι θε = το =

Στίχ. Και νῦν... 6

το = εύ ο ο μεν δι θεου λοις Σου και κλι νομεν
 γο νυ καρ ει = αις η μων και κλι νον το ευ ους Σου Α
 γνη η ~ και αισ σον τους θλι φε αι βι θι ζε με = νους
 η μας και σον τη ρη η σον. πα α σης ε χθρων α λω
 Τό τέλος ο δεξιός. Και δοχίτει δ άριστερός:
 σε ως την Σην πο λιν θε ο τό κε την Η' φθήν.

Παι αι δας = α γεις εν τη κα μι νε
 ο Το ο κος της θε ο το κου δι ε αω αα το ίι το =
 μεν τη που με νος και νυν δε = νερ γου με = νος η την οι
 κου με νηγ = πα σαν α γει ρε φα αλ λου ου σαν ίι τον
 Κυ ρι ου ε μινει τε τα ερ γα η και ε περ ε φου ου τε
 εις παν τας τους αι ε νας

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε 6
 σῶσον ήμας. 7

Nη δυ υ ε τον Δο γον υ πε δε ξωτον πα αν
 τα βα στα ζοντα ε θα στασες γα λα κτι ε ξε θρε φας ι
 νευ μα τι τον τρε φο ον τα η την Οι κου με ντην α
 σανδη Α γυνη ω φαλ λο ο μεν ιλ τον Κυ ρι ον υ μνει τε τα
 ερ π ερ φαντασιαν ερ γα η και υ περ φου ου τε εις παν τας τους αι ω νας ι
 Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Mω ση ηε τε νο η σεν εν θα τω το με ε
 γα μυ στη ρι ον του Το κου Σου ιλ παι δες προ κο νι σαν
 του το εμ φα νε στα τα ιν με ε ον πι ρος ε στα με νοι
 και μη φλε γο με ε νοι ιλ α κη ρα τε Α γι α Παρ
 θε νε η ο θεν Σε υ μνου μεν εις παν τας τους αι ω νας ι
 Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

O: πρω ω γην α πα τη γη μνω θεν τες ιλ στο λη γην

φθαρός εί ας ε νε δυ θη μεν τη κι ο φο ρι ■ Σου κ
 και ει καθε ζο με ■ νοι ♀ ■ σκο τε παρα πτω = αν δ
 φως και το πτευ = = μεν δι φω το οε = τοι κη τη γη ρι ον
 Κο ρη ♀ Ο θεν Σε υ μνου ου μεν δι εις παν τας τους αι
 ■ νοις

Ζεύς. Δόξα. 6

Nα χροι οι δι α Σου ζω ο ποι ου ουνται ζω η γη
 γαρ την ■ νυ ποστα τον ε κι η σας δι ευ λα λοι οι
 α λα λοι κι πρω γη χρη μα τι ζο ον τας ♀ λε προι α πο
 θαι πον ται ■ σοι δι ε ω ω κο ον ται δι πνευ μα των
 α ε ρι αν τα πλη θη ♀ γη την ται Παρ θε ε = βρο των
 η αω τη ρι ■

Ζεύς. Και νῦν. 6

Hα χο ο αμω τε κου σα σω τη ρι αν δι δι γη

ης απογῆς εις υ φοε ηρ θη μεν χαι ροις Παν τευ λο γη τε ικ
σκε πη και ιρα ται ω ω μα ρι ται χος και ο χυ ρω μα των

με λωδουντων Α γηη η Μ τον Κυ ρι ον υ μνει τε τα
πο π δ β' χορός. Τό τέλος ερ γα ρι και υ περ υ φου ου τε εις παν τας τους

αι ω νας Και άρχιει δ δεξιός την θ' ώδήν. ΩΔΗ Θ' ι

A πας γη γε νη ης ακιρ τα τω τω Πνευ μα τι λαιμ πα
θευ χου με νος ικ παν η γυ ρι ζε τω ω δε ρι = υ λων

No ο ων φυ σιε γε ραι ρου σα ικ την I ε ραν παν η
γυ ρι της Θε ο μη η το ο ρος Μ και βο = α α =

α α τω χαι ροις παμμα και ρι στε ικ Θε ο το ο ικ

Στίχ. 'Υπεραγία Θεοτόκε, ι
σώσον ήμᾶς. ι
Α γηη η α ει περ θε νε

| να Σοι πι στοι το χαι ρε χραν γα ξο μεν οι δι α Σου

ου της χαρας ⁶ κ με το χοι γε νο με νοι της α : δι ου η
 ρυ οαι η μα αε πει ρχ αμου ⁶ βαρ δικ ρι κης = λω σε ας
 και πα σης αλ λης πλη γη ης ⁶ δι α πλη η η η
 η η θο ος Κορη πα ρα πτω σε αν ⁶ πι ου ου σης βρο

Ω φθης φω τι αμο ος η μων και βε δαι ω σις ο
 θεν βο ω μεν Σοι ⁶ χαι ρε Α στρον α δυ υ τον ⁶ ει σα γον
 κο ο αμω τον με γαν Η λι ον ⁶ χαι ρε Ε δει α νοι ξα
 εα την = κλει αμε ε νην Α γνη η ⁶ χαι ρε στην υ υ
 υ λε ε πι ρι να ει = γουσα ⁶ εις την = νω ζω γη το αν

Σ τω μεν ευ λα δω ας εν Οι κω Θε ου η μων και
 θρω πι νον

Στίχ. 'Υπεραγία Θεοτόκε, ⁶
 οώσον ήμας. ⁶

Στίχ. 'Υπεραγία Θεοτόκε, ⁶
 οώσον ήμας. ⁶

π α |
 ■ οὐ η σω μεν καὶ χαιρε κο ὁμοι Δε σποτ να η καὶ
 πατερε | α Κυρι | πα αυτων η μεν καὶ χαιρε η
 μονη α μωμος εν γυ ναι εἰ και κα λη η ἄλλαι ρε
 σκεψε εν | ο οσ κα μυρον το α κε νωτον δι | πε
 Σε κε νω θε | εν εισ δε ξα με νον ετιχ. Δέξα Πατερί... κα
 Η πε ρε στε ρε | καη τον Ε λε η μο να
 α πο κυ η σα σα καὶ χαιρε Α παρ θε ε να η οι
 ων πατε | των χαιρε το καν χημα κατων | θλη των
 φα νω μα ἄλλαι ρε α παν των ων τε ἄλλων Δι και αι | αι
 αι | αν θει αν εγ | λω πι αμα καὶ η μων των πι
 στω ων το δι | σω αμα |
 ετιχ. Και νῦν... κα
 Φ ει σατ ο θε | ος της κληρονο μι ας Σου κατε

α μαρ τι ε ας η μων β τα σας πα ρα θλε πων
νυν η εις του το ε εχων εκ δι σω που σαν Σε χ την
πι γης = απο ρως Σε κυ ο φο ρη σα α σαν δι δι =
μα ε ε ε ε = γα α = λε ος θε λη σαν τα χ μαρ φω

Θη ναι Χρι στα ε το αλ λο τρι ε ε ε ε ε ε ε

Κατά τίν α', β'. γ' και δ' Παρασκευήν, μετά τό τελευταίον τούτο τροπάριον ψάλλεται τό Κοντάκιον «Τῇ Ὑπερμάχῳ» δργῶς εἰς ἀρχαῖον Βυζαντινὸν μέλος, ὡς καταχωρίζεται κατωτέρω, και ἀναγνώσκεται ἡ ὠφισμένη στάσις τῶν Οἰκουν κατά τόν ἐν ἀρχῇ (σελ. 5) εἰρημένα. Τῇ δὲ Ε' Παρασκευῇ τῶν Νηστεῶν, ψαλλομένου διλοκλήρου τοῦ Ἀμαθίστου «Ὕμνον μετ' Ἀποδείπνου, μετά τό τελευταίον τροπάριον τῆς δ' φῆδης τοῦ Κανόνος (1) ψάλλεται τό Κοντάκιον «Τῇ Ὑπερμάχῳ» σύντομον δύσχορον και ἀναγνώσκεται ἡ τελευταία (Δ') στάσις τῶν Οἰκουν τῆς Θεοτόκου. Είτα τό Τρισάγιον. — «Τῇ Ὑπερμάχῳ» (χόμα). — «Ο ἐν ταῖς καιρῷ. — «Ασπιλε, ἀμόλυντε. — «Ἀπόλυσις και πρὸ τοῦ «ἀ'» εὐχήνων «Τῇ ὠφιστόπτε». —

Μέλος ἀρχαίον τη^τ Ηχος λ^τ Α^τ Ν^τη (Τετράσημοι) Χ

A page from a Persian manuscript containing musical notation and lyrics. The music is represented by four horizontal staves, each with four lines. Neumes (short vertical strokes) are placed above the lines to indicate pitch and rhythm. Below each staff, there is a line of Persian text in a cursive script. The lyrics describe a scene of a woman in a red dress (Zeynab) being welcomed by a group of people, including a man in a white robe (Hosayn) and a woman in a green dress (Fatima). The text also mentions a 'red rose' (Rouz-e-Sabz).

(1) Ο Κανών της 'Ακαδίστον' είναι ποίημα 'Ιωσήφ του 'Υπεροχάρου († 888).

x	α	α	α	α	α	■	α	α	Δι (III)	α	α	α	■	
ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω	ω		ω	ω	ω	ω	
α	α	α	α	α	α	α	α	α		α	α	α	α	
■	α	α	γρα	α	α	α	α	α	■ α κ	α	α	α	α	
ω	ω	ω	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε ε ε	ε	ε	ε	ε	
α	α	αν	τοι	οι	οι	οι	οι	οι	οι οι οι	οι	οι	οι	οι	
■	α	α	α	■	γα	α	α	■	α α	Α να	γρα			
ε	ε	ε	ε	ε	κε	ε	ε	ε	■ ■	αλλ	ως	ε		
οι	οι	οι	οι	οι	ησ	οι	οι	οι	οι οι	εχ	παν	τοι		
φω	ω	Σοι	οι	οι	οι	ησ	οι	οι	η η η η	η	η	η		
χου	ου	οα	α	α	■	γα	α	α	το	ο	ο	ο		
ω	ων	με	ε	ε	ε	κε	■	ε ε	κι	ι	ι	ι	ιν	
πο	ο	ο	ο	ο	ο	λι	ι	ι	η πο	ο	λι	ις	Σου ιλ	
κρα	α	α	α	α	α	γα	α	α	το	κρα	α	α	τος	
δυ	υ	υ	υ	υ	υ	ηυ	υ	υ	υν	υ	υ	υ	υνη	
Θε	ο	ο	ο	ο	ο	0 0 0 0	0	0 0 0 0	0 0 0 0	0 0	0 0	0 0		
A	προ	ο	ο	ο	ο	0 0 0 0	0	0 0 0 0	0 0 0 0	0 0	0 0	0 0		
E	λε	ε	ε	ε	ε	■ s a e	s	ε ε ε ε	ε ε ε ε	ε ε	ε ε	ε ε		
ο	■	0	0	0	0	0	■	0	Δι (Δ)	Θε	ε	ε	0 0	
ο	0	0	0	0	0	0	0	0		A	α	α	προσ	
ε	ε	ε	ε	ε	ε	■	ε	ε		E	ε	ε	λευ	
το	0	0	0	0	0	0	θε	0 0	το ο	1	0	0		
μα	α	α	α	α	α	α	A	προ	οσ	μα	2	α	α	
Θε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	E	λε	ευ	θε	ε	3	ε	ε

Τὸ αὐτὸ Κοντάκιον ἀργοσύντομον ἐπὶ τῷ δέσι τοῦ ἀρχαῖου
παρὰ Ἐμμ. Φαρένα.

وَلِلَّهِ الْحَمْدُ لِأَنَّهُ أَعْلَمُ بِكُلِّ شَيْءٍ

A	α	γρα	α	α	α	α	■	α	φω	ω	ω
Αλλ	ως	ε	ε	ε	ε	ε	ε	ε	χου	ου	ου
Εκ	παν	τοι	οι	οι	οι	οι	οι	οι	ω	ω	ων

Σατ	οι	οι	οι	οι	οι	οι	τοι	τοι	ητοι	οι	οι	η	πιο	ο	λι	ις
αα	α	α	α	α	α	■	α	α	ηαε	■	α	το	κραε	α	α	α
με	ε	ε	ε	ε	ε	ε	λε	ε	ε	χιν	δυ	υ	υ	υ	υ	υ

SOU Δ	θε	ο ο	το	■	ο	ο ο	ο	ο
τος	A	προ σσ	μα	■	α	α α	α	α
νων	E	λε ευ	θε	■	ε	ε ε	ε	ε

θε	s	a	o	o	το	o	o	o	o	θε	o	o	
A	■	■	πρό	οσ	μα	■	α	α	α	α	α	α	
E	s	a	λε	ευ	θε	s	a	s	a	s	E	λε	ευ

o	o	o	o	χ	o	o	o	o	θε	■	■	o	o	o	o
α	α	■	α	χ	η	η	η	η	α	α	σοτη	α	η	α	η
ε	ε	■	ε	ω	ε	ε	ε	ε	ε	ε	λει	θε	ε	ρω	ω

μα = χη τον 6
κε παν τοι ων με κιν δυ νων ε λευ

θε ρω ω σον δι Ι να κραζω ω Σοι λ Χαι ρε Νυ υμ φη

Α νυ υμ φευ τε ε ε ε

-Επερον λ

Τη υ περ μα = αχω π Στρα α τη γω τα

νι κη τη ρι =

κ

Ως υ λυ τρω θει ει ει σα π τω ων δει νων ευ

χα ρι στη ρι =

6

κ

Α 6 να γρα φω Σοι λ γ πο ο λι εις Σου θε ο

το =

δι

Α λ λως ε ε ε χου σα = το κρα τος α προσ

μα χη τον

6

κ

Ε παν τοι ω ων με κιν δυ νων ε = λευ θε ρω σον δι

να κρα ■ ■ ζωωω Σοι ει λ Χαι ρε Νυ ο υμ
φη Α νυ υμ φε ευ τε ε ε

ΕΠΙΦΑΝΙ ΤΩΝ ΟΙΚΩΝ

«Χαίρε Νόμφη» και «Αλληλούϊα»

Χ αι αι ρα Νυ υ υ υ υ μ φη η
 A α αλ λη λου ου ου ου ου ου ι ε
 η A νυ υμ φε ε ευ τε ε ε φ ε ε ε
 Αλ λη λου ου ε ε ε ε α ε α α

ε ε ε ε ε ε ε ε Επερον

(1). "Η χρονική άγωγή (χ) δίδουσα ταχυτέραν την ώθησιν καθιστά τούς μετ' αυτήν πρώτους χρόνους βραχιοπέδους τῶν προηγούμενων οὐχὶ ἀκριβῶς κατὰ τὸ ημισυ, ἀλλὰ κατὰ τὸ $\frac{1}{2}$, οὕτως; Ήστα τρεῖς πρῶτοι χρόνοι νά Ισοδυναμῶσι πρὸς δύο, ἐξ δὲ πρὸς τέσσαρας. Ἐπομένως ή ἀνωτέρῳ γραμμή, ή περιεχομένη μεταξὺ τῶν δύο χρονικῶν ἀγωγῶν (χ καὶ χ') καὶ 12 πρώτους χρόνους περιλαμβάνουσα, ἀποτελεῖται ἡ πόλη 4 δισήμιους ἢ τοι 2 τετρασήμιους πόδας.

“ΤΗΝ ΘΡΑΛΙΟΤΗΤΑ”

Ψαλλόμενον εἰς τὴν Ἀπόλυτην πρὸ τοῦ «Δι» σύγχθνε.
Τὸ παρὸν τοῦ Διδασκάλου Χουρμουζίου Χαροφόλακος (1814)

εἰς ἀργὸν εἰρημολογικὸν μέλος. Ηὔχος γ' ζη Χ

Την ω ρατ αι ο = ο ο ο τη η η τα α α
 α = φ τη ης πα αρ θε ε νι ι ι ι ας
 Σου ου ου φι και το υ υ υ πε = = ε ερ λα α αμ
 προ = = ο ον φι το ο τη ης α α γνει ει ει
 ει = ας Σου ου ου φι ο Γα βρι η η ηλ και
 α = πλα α = γνει ει φι ε θο ο ο ο ο α α α
 Σοι οι θε ε = = ο το ο ο ο ο κε ε φ
 ποι οι οι ο ον Σοι ε ε γι κω ω ω ω μι ι ι
 = ο ο = ον φι προ α γα α γω ω ε ε
 πα α α α α ει ο ο ον φι τι ι ι ει

■ νο ο ο μα α σω ω ω ω Σε ε βι α πο ρω
ω ω ω και ■ ε δι : στα α μαι αι Δι ο ως
προσ ε τα ■ α γη η ην βο ω ω ω Σοι φ
Χαι ρε ε η η Κε ε χα ρι ε ιτω με ε νη ηη
η η η η η η Τδ ειτε διεκθευασμένου. ηη Χ

Την ω πατει αι ο ο ο ο ο τη η η τα α α
α α φη τη η η η η ης Παρ θε ε νι ε ε
ι ι ε ας Σου ου ου φη και το υ υ υ πε ε
ε ε ερλα ααι προ ο ο ο ον φη το ο ο ο ο
της α α γνει ει ει ει ει ει ας Σου ου ου φη
■ Γα βρι η η η λ και τα ■ ■ πλα α ■ γει ει φη
ε 600 ■ 00 α α α Σοι οι θε ε ε ο ο

το ο ο ο ο ο κε ε ε η Ποι οι ο ον Σοι ε ε γ κω
ω ω ω μι ε ι ο ο ο ο ον η προ σα γα α α γω
ε πα α α α α ε α ε ξι ο ο ο ον η
τι ε ε ε δε ε ο νο ο ο μα ε ε α
ω ω ω ω Σε ε ε η α πο ρω ω ω ω ω ω και
ε ε ε ξι ε στα μα ε Δε ε α ε προ οσ ε τα α
α α γη η η η η βο ω ω Σοι η Χαι αι αι
αι ε αι αι αι αι αι ε πε ε η η
κε ε χα ρι ε ε τω με ε ε νη η η η

Τρισήμιτοι μετά δισήμιων

Την ωρα την αποθεσην παρθενικην ην εις Σου διη και το παρλαμ προσ ον ον

Δισημεον
Βδρ

το της α γνει ει ας Σου γλ ο Γα βρι ηλ κα τα πλα
 γει ειε δη ε βο ο ■ Σοι θε ■ το ο κε δ
 ποι εν Σοι εγ κω μι ο ο ■ ον δη προ σα γα γω ε
 πα ■ δη ον γλ τι δε ο νο μα σω ω Σε ε ε δ
 α πο ρω ω και αι ε δη στα μακι δι ο ως προ σε
 τα ■ γηγ βο ω ω Σοι δη Χαι αι αι κι ρε ε ε γλ
 η Κε χα ρι τω με ε ε νη γη γη
 Ετερον
Τέλος

δη Χαι αι αι αι ■ αι αι αι αι ■ αι αι ■ αι αι ■
 αι ρε ε ε δη Κε χα ρι τω με ε νη γη γη
 Εις το «δι' αυχθων» ό χορός:

Α α α α α α α α α α μην

Ο ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΕΝ ΟΡΕΩ

(Ἐνιακοῦ ὁ Ἀκάθιστος φάλλεται μετ' Ὁρθού).

§ 3. Ὁ Ισραής: Εὐλογητός δ Θεός—Βασιλεῦ Οὐράνιε . . .

Ο Αναγνωστής: (Ως Αποστολικόν ἀνάγνωσμα) τὰ ἔξις: «Ἄγιος ὁ Θεός... Πάτερ ἡμῶν, —Κύριε, ἐλέησον (διωδεκάκις), —Δόξα καὶ νῦν —Δεῦτε προσκυνήσωμεν— «Ἐπακούσας οὐ Κύριος ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως...» καὶ «Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει Σου εὐφρα-
θεῖται & βασιλεύει...», —Τρισάγιον, —Σῶσον, Κύριε, τὸν λαὸν Σου καὶ τὴς Ἀκο-
λουθίας τοῦ Ἑβραϊκοῦ, οὐ ἀναγνωσθέτο;» Η Ἱερεὺς τὴν Μεγ. Συναπτὴν «Ἐν
εἰρήνῃ τοῦ Κύριος δεηθέντων» καὶ ἀρχόμενα τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἀκαθίστου διά τοῦ
Ἀπολυτικού «Τὸ προστάχθὲν ματικῶν», οὗτοις προτάσσομεν τὸ «Θεός Κύριος» μετά
τῶν στίχων αὐτοῦ (σ. 6), καὶ ἀναγινώσκεται ἡ Α' Στάσις τῶν Οἰκιων. Εἶτα τὸ
Ἀργὸν «Τῷ Ὑπερμάχῳ» καὶ ἀναγινώσκεται ἡ Β' Στάσις τῶν Οἰκιων, μετ' ἧν καὶ
πάλιν «Τῷ Ὑπερμάχῳ σύντομον δίχορον». Ο Ιερεὺς τὴν Αἴτησιν καὶ ἀναγινώσκε-
ται δόξις φανέμος «Ἐλέησόν με Ή Θεές...». Εἶτα πλήλον τὴν α' καὶ γ' φθῆται
τοῦ Κανόνος «Ἀνοικέω τὸ στόμα μου» μετά τῆς Καταβασίας; ἐν τέλει ἔκστης φθῆται
(σελ. 10). Αἴτησις, «Τῷ Ὑπερμάχῳ» σύντομον δίχορον καὶ ἀναγινώσκεται ἡ Γ'
Στάσις τῶν Οἰκιων. Αὕτης «Τῷ Ὑπερμάχῳ», Αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα.

ΤΗΛΙΚΟΣ α' «Τὸν τάκον Σου Σωτήρ». Κε. (Τετράσημοι) X

των αἱ οὐ λωσιν Α αγγεῖον ελαστικόν

πο λιν Να ■ ξα ■ ■ ■ πε ε ε ε ε ετ ε πι :

στα ας Βα α σι ε λε ε ε ■ τη μη νυ ο

ει ει Σει Α α α χρα α αν τε ε ε ε των Αι

Xai ai ai pe λε ε ε ε γων Σοι οι οι Eu λο γη γ

με ε νη γ Μα α ρι ι : α τ Α κα
 τα = λη γ η πτο ο ον και α α νε ερ μη γ νε
 ευ το ον βα α α θος ωβρο τω ω ω = ων η
 η Α α να α = αλη γ η γ η οι ι ιε

Και συνεχίζεται δι Κανών τῆς Θεοτόκου ἀπό τῆς Δ' φθῆς «Ο καθήμενος ἐν θέσῃ,
μέχρι τῆς ΣΤ'» (σλ. 14). Είτε ψάλλομεν τὴν σ' φθῆν τῶν δύο Τετραφθίσιν.

1) Τοῦ Α' Τετραφθίσου ΨΩΦΗ Γ. **Ηχος** Δι^ο
(Εἰρημός: «Τοῦ θεοῦ τὴν θάλασσαν»)

A γι οι του Θε συ πρε σθει σα τε υ περ γ μων
 A θλουντεις οι Μαρ τη ρει και ως λι θοι εκ λακτο:⁶
 ε πι γης κυ λι ο με νοι οι κο δο μι αν α πα σαν
 του = χθρου τε λει ως και τεστρζφαν⁷, και Να οι Θε συ συ

= χρη μα τι ι σα αν
 Σείχ. **Άγιοι τοῦ Θεοῦ, σπεσθεύσατε ύπερ ήμων.**
 Ὑμᾶς ἱκετεύομεν, τοὺς τὸν δρόμον τὸν καλόν, τετελεκότας Μάρτυρες:
 τὸν τῆς ηγετείας δρόμον, τρέχειν ήμᾶς καλῶς ἐνισχύσατε, ἀρετῶν τελειώσε:
 διαλάμποντας.

Στίχ. *Ἄλιψαγαλ αὐτῶν ἐν δυαδοῖς αὐλισθήσονται.*

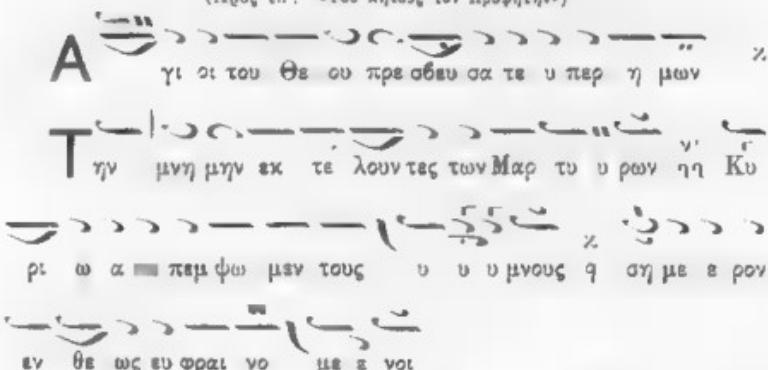
Τοὺς δούλους; Σου ἀδέπτα, μεταστάντας ἀπὸ γῆς, πρὸς Ήὲ τὸν Ὑπεράγοθον, Σῆς δικαιολείας ποίησον κοινωνού;, τῶν θείων Μαρτύρων Σου, ἱεραὶ μεσιτεῖταις Πολυάλεται.

Στίχ. *Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.*

Ἡ μόνη Πνεύμνητος, τοῖς ὄμνυοις Ήε πιστῶς, ἀμαρτυρήμάτων ἀφεσιν, καὶ χαριομάτων θείων δικινομήν, διοθήναι ίκέτευς, τὸν Πανάγιον Λόγον Μητροπάρθενε.

2) Τοῦ δ' Τετραφθίου 'Ωδὴ Κ'. **Ηχος ἁρμόνιος Κε*

(Πρὸς τά: «Τοῦ κῆτους τὸν Προφήτην»)

Στίχ. *Άγιοι τοῦ Θεοῦ, πρεσβεύσατε όπλο ἡμῶν.*

Τὰ ξίφη καὶ τὰ πόρη μῆτ πτοσθέντες, θαρροῦντες ἐν τῇ πίστει, Ἀθλοφόροι: Ἑνδοξοὶ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Στίχ. *Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι*

Τριάδικ τοῖς προσώποις ἀνυμγῶ Ήε, Μονάδα κατ' εὐσίαν προσκυνῶ Ήε, Πάτερ, Υἱὲ καὶ Πνεῦμα "Άγιον.

Στίχ. *Καὶ νῦν καὶ δεῖ . . .*

Ἄγγέλων καὶ ἀνθρώπων εὐφημία ὑπάρχεις, διὶς ἔτεκες Ηαρθίνε, Χριστὸν τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. *Θαυμαστὸς δὲ Θεὸς ἐν τοῖς "Άγιοις Αὐτοῦ.*

Θυνάτωρ τὴν ζωὴν ἀντιλαβόντες, σκιρτάτε τὰ Οὐράνια αἰκονύτες, Ἀθλοφόροι: Ἑνδοξοὶ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Στίχ. *Ἄλιψαγαλ αὐτῶν ἐν δυαδοῖς αὐλισθήσονται.*

Θυνάτου καὶ ζωῆς δι κυριεύων, τοὺς πίστει μεταστάντας ἐκ τοῦ έiou, Χριστέ, σὺν "Άγιοις Σου ἀνάπτυσσον.

• Ο Ειρηνάς. Χ

T ου κη τους τον Προ φη την ε λυ τρω ω σω γη ε
με δε Εκ βυ θου α μαρ τη μα των η Α να γα α γε Κυ ρι ε
και σω ω σο ον με

Είτα «Τῇ Ὑπερμάχῳ» δίχορον σύντομον και ἀναγινώσκεται ή δ' Σείσις τῶν Οίκων. Εόθους δὲ «Τῇ Ὑπερμάχῳ» (ψῆμα), τὸ Μηνολόγιον τῶν Ἀγίων τῆς Ημέρας καὶ τὸ Ὑπόμνημα τοῦ Τριμβλίου. Είτα ψάλλεται ή Ζ' ψήδη τοῦ Κανόνος τῆς Θεοτόκου (=Οὐκ ἐλάττωσαν) (σελ. 21) καὶ τῶν δύο Τετραφθίων.

1) Τοῦ α' Τετραφθίου «Ψήδη Ζ'. Ηχος π Δι
(Εἰρηνός: «Δροσοεδδὸν μὲν τὴν κάμινον»)

A γι οι του Θε ου πρε σθει σα τε ο περη η μων
H ο περφω τος ο μη γυ ρις των θει ων Σου Μαρ το
ρων Πο λυ ε λε ε εν τω φω τι Σου τω α δυ τω
νυν πε βι πο λει Αυ των ε κε σι : αις φω τι
εμον ε α μαρ τι ων τε ε λα σμον πα ρα σχου πα σι Χρι στε ε
Στέιχ. "Άγιοι τοῦ Θεοῦ, πρεσβεύσατε θπέρ ήμῶν.

Ως ώραίς ὁ καιρός, δυ ήμην δέδωκας, τῆς ἐγκρατείας, Κύριε· ἐν φοίκτειρον τὰς ψυχὰς ήμων ὡς ἀγαθός, εὐχαῖς τῶν Ἀγίων Ἀθλητῶν, τῶν τὰ φρατά καὶ Σεπτά, στερζάντων Πάθη Σου.

Στίχ. *Ἄλιψατε αὐτὸν ἐν δυαδοῖς αὐλισθήσονται.*

Διειλέθοντας πολυώδυνον κλυδώνιον, τῷ βίου τοὺς οἰκέτας Σου, ἐγκαθόρμισον εἰς λιμένα Δέσποτα ζωῆς, δοῶν μετά πάντων ἐκλεκτῶν. Εὔλογητός εί
δ Θεός, Ι τῶν Πριτέρων ἡμῶν.

Στίχ. *Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσσον ἡμᾶς*

Ἐτοῦ Νόμου τὸν Δεσμῆρα, Ἀειπάρθενε, κυήσασα ἔκτεινε, τὰς ἀνομίας ὑπεξῆραι πάσας ἐν κκιρῷ, τῷ νῦν ἐνεστθει, τοῖς καλῶς προαιρουμένοις ἔξαστελν, θείας νηστείας σπουδῆν.

Ἡ Ζ' φᾶὴ τοῦ δευτέρου Τετραφθίου. *Ἔλιξ πλ. α' Κε.*

Eυ λο γη τος ει ο Θε ος ο δει ει ξας γεν ναι αι
ους γη υ περ Σου α θλουν τας τους Μαρ τυ ρας η ο
γ περ υ μνη η τος και γ περ εν δο ο ξος

Στίχ. *Ἄγιοις τοῦ Θεοῦ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.*

Εὐλογητός εί Ι Θεός, ο τούς; Ἀθλορρόους πρέσβεις ἡμιν εἰς Σὲ παρασχόμενος, δ 'Υπερύμνητος καὶ 'Υπερένδοξος.

Στίχ. *Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἄγιῳ Πνεύματι.*

Εὐλογητός εί δ Θεός, δ εἰς μὲν τῇ ψυσει, προσώποις δέ τρισι! γνωριζόμενος, δ 'Υπερύμνητος καὶ 'Υπερένδοξος.

Καὶ νῦν καὶ δεῖ...

Εὐλογητός εί δ Θεός, δ τεχθεὶς ἀσπόρως, καὶ τὴν Τεκούσαν δεῖξα;
ἀγνεύουσαν, δ 'Υπερύμνητος καὶ 'Υπερένδοξος.

Στίχ. *Τοῖς Ἅγιοις τοῖς δὲ τῇ γῇ Αὐτοῦ, ἔθαυμάστωσεν Ι Κύριος.*

Εὐλογητός εί δ Θεός, δ θηρας φυμώσος, καὶ σβίσας πῦρ εἰς δέξαν τῶν
Ἄγιων Σου, δ 'Υπερύμνητος καὶ 'Υπερένδοξος.

Στίχ. *Μακάριοι, οὓς ἔξελέξω καὶ προσελάθου, Κύριε.*

Εὐλογητός εί δ Θεός, δ ἀπὸ θανάτου, εἰς ἀπειρον ζωὴν μεταθέμενος,
τοὺς πίστει Σοι: ἐν διῷ λειτουργήσαντας.

*** Ο Εἵρμος.**

Eυ λο γη το ο ος ει ει ο Θε ος γη ο βλε

ε πων = δυ υσσους γη ο κα θη μια νος ε πι των Χε ρου
 διμ q o Γ περ u μνη γ τος και Γ περ en δο ο ξος q

Είτα φάλλεται ή Η' φθή του Κανόνος τῆς Θεοτόκου «Παιδικές εἰδηστι...»
 (σελ. 21) και ἐ ταχολούνται ή Η' φθή τῶν Τετραφύλλων.

Τοῦ α' Τετραφύλλου Φθή Η'. τηλος πλ. 6'. Δι.
 (Εἰρημός: «Ἐκ φλογές τετς Οὐλοις»)

A γι οι του Θε ου πρε σβευ σα τε u περ η μων
 T αν A γι i αν Mar tu u u ρων τα = τορ θω μα
 τα ε που ρα νι οι No o = ες u περ ε θαυ μα σαν
 του των προ σαν χαιτα τα ε λε γ Σου Δε σπο τα εν η μιν
 πλου οι ως θαυ μα στω σο σν Οι κτιρ μον

Στίχ. "Αγιοι τοῦ Θεοῦ, πρεσβεύετε ψλεροί ήμαδν.

Οι τὸ πῦρ θεῖα δρόσιφ καταπατήσαντες, Ἀθληταὶ τοῦ Κυρίου ἀξιεθαύμαστοι,
 δύσκατε ἡμᾶς τοῦ πυρός τοῦ κολάζοντος, ταῖς πρέσ τὸν Δεοπότην, θερμαῖς
 ὑμῶν πρεσβείκις.

Στίχ. Άι ψυχαὶ αὐτῶν ἐν δγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Ὑπεράγγειο Λόγε τοὺς ἐκδημήσαντες, ἐξ ἡμῶν Ὁρθοδόξους ζωῆς ἀξιεσσον, τῆς ἐν Οδρανῷ, καὶ ἀγίας λαμπρότητος, ταῖς τῶν καλλινήκων, Μαρτύρων
 ἴκεσίκις.

Στίχ. 'Υπεραγγεία Θεοτόκε, σᾶσσον ἡμᾶς.

Ίκεσίας Οἰκτίρμων τῆς Κυριακῆς Σε, καὶ ἀγίων Μαρτύρων καὶ Ἀποστόλων Σου, φύτεσσον ἡμῖν, τὰς φυχάς τοῦ δεξάμεν Σε, ἐν δγαλλιάσσει, φυχῆς
 εἰς τοὺς αἰώνας.

Τοῦ δέ Τετραψήσου Κδὴ Η'. τῇχος πλ. α' Κε⁹

(Εἰρήνης: «Τόν Παιητήν τῆς Κτίσεως»)

Aγιοι οι του Θεού ου πρά σθν σα τα υ περ η μων ⁹

Xροι Μαρτυριών Α γιοι οι γη μνη σθη τε των πο θω = νυ μνου συντων υ μας ⁹ και υ περ υ ψουσ ουν των

εις παν τας τους αι ω ω ω ω νας

Στίχ. "Άγιοι τοῦ Θεοῦ, πρεσβύτεροι ώπλε ήμῶν.

Εἰρετι τυμπανίζομενοι, ἔχαιροι οι Μάρτυρες, διμνούντες Χριστάν, καὶ ὑπερφούστες, εἰς πάντας τοὺς αἰώνας.

Στίχ. Εὐδογούθμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ "Άγιον Πνεύμα τὸν Κύριον" (¹).

Ζευσοπρεπῶς μερίζεται, ἡ Τρίάς, καὶ μένει ἀμερής ως Θεός. "Ην ὑπερφούσμεν εἰς πάντας τοὺς αἰώνας.

Καὶ νῦν καὶ δει...

Παρθένος δράφος τέτοκε Θεός γάρ ἐκ ταύτης ἀγγυθρώπησε. Πᾶσα σάρξ ὑμνεῖται Αὔτον εἰς τοὺς αἰώνας.

Στίχ. Θαυμαστὸς οὐ θεός ἐστις "Άγιοις Αὐτοῦ.

Στήλαι ἀνδρείας ὄφθησαν, πιῶσιν διαβόλου θριαμβεύοντες οι Μάρτυρες διμνούντες, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰώνας.

Στίχ. Άι ψυχαὶ ανθρώπων ἐν δυαδοῖς αὐλισθήσονται.

Τὸν Ἀδραὰμ κολπώσασθαι, ἀξίωσον Κύριε τοὺς διόλους Σου, πίστει μεταστάντας, πρές Σὲ καὶ τῇ ἀλπίδι.

Aνού μεν Ευ λο γου ου μεν καὶ προς κυ νου μεν
τον Κυ ρι ον ⁹

(1) Εἰς τὴν Η' φθὴν τῶν Κανόνων ἀντί τοῦ «Ἄδεξ Πατέρε» ψάλλεται ὁ στίχος «Εὐδογούθμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ "Άγιον Πνεύμα τὸν Κύριον».

Tοι ποιητής Κτι = ας γη Οὐ φρίτου σιν Α
 γγε λοι υ μνει ει τε λα οι η και υ περ υ φου
 ου = εις πάν τας τους αι ω ω ω να ς α ας

Είτε φύλλεται ή Θ' φθή τοι Κινόνος τή; Θεοτόκου «Ἄπας γηγενής» (σελ.
26) και ἀπακολουθεῖ ή Θ' φθή τῶν Τετραφδίων.

Τοῦ α' Τετραφδίου Φθή Θ'. **Ηχος πλ. 6'.** Δι.

(Εἰρμός: «Θεόν ἀνθρώποις»)

Aγι οι του θε ου πρε σβει ασ τα υ περ η μων
Ωφω ας Ηη η λι ος ς να τει λαν τες
 πα σαν τηγ γην = κτι σιν ευ σε δει = ας οι Μαρ τη ρες
 και λαμ πα οι θαυ μα τον = φω τι σαν και της πο λυ
 θε ε αρ σκο τος η φα νι σαν ς αν ταις ε = αι αις
 ο θε ος η μας ε λε η η σο ον

Στίχ. "Άγιοι τοῦ Θεοῦ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.

Στριτὸς Μαρτύρων ἀκαταγόνιστος, πάντας ἡμᾶς ἐνίσχυσον καλῶς ἀγωνίσασθαι, καὶ τελέσαι Νηστείας τὸ στάδιον, διπας ἐνθέου θίου ἔργα τελέσαντες, μέτοχοι γεννώμεθα ζωῆς, ἀγαλλιώμενοι.

Στίχ. Άι ψυχαί αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Ἡ Σὴ φθασάτω χρηστότης Κύριε, τοὺς ἐξ ἡμῶν φρικάδει μεταστάντας;

Ο ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ

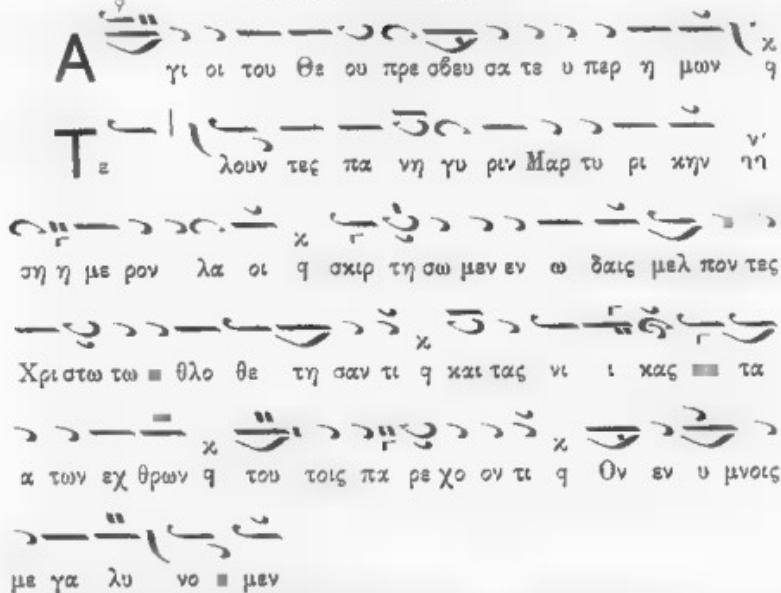
κελεύσει Σου· κυκλωσάτω αύτούς Σου τὸ ἔλεος, καὶ καθοδηγησάτω πρός τὰ σχηνώματα, τὰ καταυγαζόμενα φωτί, τῷ τοῦ προσώπου Σου.

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Φωνῇ Ἀγγέλου βουλῇ; τὸν Ἀγγελὸν, τῆς τοῦ Πατρὸς ἀφρήτως Θεοτόκε ἐκύνηξε. Τας φωνὰς οὓς τῶν δούλων Σου πρόσθεξε, ἃς ἐν τῷ τῆς νηστείας χρόνῳ προτάγομεν· καὶ ταύτας προσάγγεις θεῷ, ὥσπερ θυμίαμα.

Τοῦ εὐ Τετραψήλου φῦτη Θ'. Ἔχος πλ. α' Κε.

(Εἰρημός: «Ἡστά χάρσιν»)

Στίχ. Ἀγιοι τοῦ Θεοῦ, πρεσβεύσατε ύπερ ἡμῶν.

Ονυξις ξεόμενοι, καὶ τμηθέντες, ξίφεις μεληδόν, συνήφθητε τῷ Χριστῷ, ἀγαπητικῶς, πανεύφημοι Μάρτυρες. Διὸ καὶ νῦν, ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, ἀγαλλόμενοι, ὑπὲρ πάντων ἴκατεύσατε.

Στίχ. Λόχα Πατρὸς καὶ Χιφ καὶ Ἀγιώ Πνεύματι

Ομοουσιότητι, ἀνυμνῶ Σε, ἀνερχε Τριάς, σεπτὴν ἵωαρχικήν, ἀτμῆτε Μονάς· Πατήρ δὲ ἀγένητος, καὶ γεννητέ, Λόγε καὶ Χέ, Πνεῦμα ἀγιον, ἡμας σῶσον τοὺς ὄμνοιντάς Σε.

Στίχ. Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ...

Ὑπὲρ νοῦν δὲ Τόκος Σου, Θεομήτορ, ἀνευ γάρ ἀνέρος, η αὐλητής ἐν

Σοί, καὶ Παρθενικῶς, ἡ κύησις γέγονε· καὶ γάρ Θεός, ἐστιν δὲ Ταχθεῖς· "Οὐ μεγαλύνοντες, Σὲ Παρθένε μηκαρίζομεν.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ Αὐτοῦ ἔθαυμάστωσεν ἡ Κύριος.

Τὸ γενναῖον στράτευμα, τοῦ "Ανακτος, πάντων καὶ Θεοῦ, τοῦδε Μάρτυρας ἐν φύσαις, στέφωμεν λαοῖς αὐτοῖς γάρ ἐνίκησαν, δαιμονικὰς φάλαγγας σαφῆς· οὓς ἀναμέλποντες, τὸν Δεσπότην μεγαλύνομεν.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἔξελέκεω καὶ προσελάβουν, Κύριε.

"Οταν πᾶν τὸ πλάσμα Σου, ἀναστῆσγε, κρίνεσθαι Χριστέ, οὓς προσελάβου καὶ νῦν, δούλους Σου πιστούς, ἰλέσαν σύγγνωθι, τὰ ἐν διψῃ, πταίσματα αὐτῶν, καὶ σὺν Ἀγίοις Σου, ἀγαπάων εἰς αἰώνας αὐτούς.

• Ο Εἰρημάς. ♩ χ

H οα · α χο ρευ ε γη η Παρ θε · νος · ε
 σχεν εν γα στρι q και ε τε κεν Γι ον τον Εμ μα νου ηλ η θε
 ο ον τε και αν θρω πον q Α να το λη η Ο νο μα Αυ τω q
 ο με γα λυ νο αν τες την Παρ θε νον μα κα ρι ζο ·

'Η Αἰτησις καὶ πᾶν Ἐξαποστειλάργειον
(Πρός τό : «Γυναικες ἀκούσισθαι»)

Τὸ δέπ' αἰώνος σήμερον, γνωρίζεται μυστήριον· ἡ τοῦ Θεοῦ Θεός Λόγος, Γίδες Παρθένου Μαρίας, δι' εὐσπλαγχνίαν γίνεται· καὶ χαρᾶς Εὐαγγέλια, ἡ Γαβριήλ προσφέγγεται· μεθ' οὐ δοήσωμεν πάντες· χαίρε ἡ Μήτηρ Κυρίου. (Δις)

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ. Στιχηρὰ προσόμοια 4 (πρὸς τό «Ως γενναῖον ἐν Μαρτυρίῳ») Ἐχεσθεῖς.

Στίχ. Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστειais Αὐτοῦ . . .

Κεκρυμμένον Μυστήριον, καὶ Ἀγγέλοις ἀγνώριστον. Γεβριήλ πιστεύεται δὲ Ἀρχάγγελος· καὶ διπλὶ Σὲ νῦν ἐλεύσεται, τὴν μόνην ἀκήρατον καὶ καλὴν περιστερὴν καὶ τοῦ γένους ἀνάκλησιν καὶ δοήσει. Σοι, Παναγίᾳ τῷ Χαρέ· ἔτοιμάσου, διὰ λόγου Θεὸν Λόγον, Σοῦ ταῖς λαγόσιν εἰσδέξασθαι.

Στίχ. Αινεῖτε Αθέτον ἐν ἡχῳ σάλπιγγος . . .

(Τὸ αὐτὸν)

Στίχ. Αινεῖτε Αθέτον ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ . . .

Φωτορόδρομον πελάτειον, ἥτοι μάσθη Σὺ οἱ Δίσποινα, ή νηδὸς ή δχραντος τῆς Θεόπαιδος, Δεύτερο πρὸς τοῦτο κατάβηθι, εἰκτείρχες τὸ πλάσμα Σου, φθονερῶς πολεμηθὲν καὶ δουλείᾳ πρατούμενον, τοῦ ἀλάστορος, καὶ τὸ κάλλος τὸ πρώην ἀπολέσσων, καὶ τὴν Σὴν σωτηριώθῃ προσχωμένον κατέβασιν.

Στίχ. Αινεῖτε Αθέτον ἐν κυμβάλοις εθήκοις; . . .

Γαβριήλ ὁ Ἀρχάγγελος, ἐπὶ Σὲ Παναμώμητε, ἐμφανῶς ἐλεύσεται καὶ
θοήσει Σοι: χαίρε κατάρας λυτήριον, πεσόντων ἀνέρθωσις: χαίρε μόνη ἐκλεκτῆ, τῷ Θεῷ χρηματίσσον: χαίρε ἐμψυχε, τῷ ήλιον νεφίλη: ὄποδέχου, τὸν Ἀσώματον ἐν μήτρᾳ τῇ Σῇ εἰκήσαι θελήσαντα.

Δόξα, καὶ νῦν. **ΤΗΧΟΣ** **ἄ** **Πα**

Αυ της σαρ κω θεις ■ ■ τρε ε επτωθει ε οσ δι ει ρη
 η νην τω κο ο σμω δω ω ω ρη η γι σαι δι και
 ταις φυχαις η μω αν το με γα α ε λε ε ■ οσ

Δοξολογία Μεγάλη — Τὸ Ἀκολυτικὸν «Τὸ προσταχθὲν μυστικό» (σελ. 9) —
 Ἐκτενής καὶ Ἀπόλυτις.

Η ΠΡΩΤΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΚΑΘΙΣΤΟΥ

Α' ΕΑΝ Ο ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΕΨΑΛΗ ΑΦ' ΕΣΠΕΡΑΣ ΜΕΤ' ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΥ

Τῷ Σαββάτῳ πρωΐ εἰ; τὸ «Θεὸς Κύριος» · Τὸ προσταχθὲν μυστικό» τρίς, τὸ Ψαλτήριον, τὸ Κάθισμα «Ο Μέγας στρατηγός» (σελ. 44) δίς, δ 50δς ψαλμὸς χῆμα, καὶ δ Κανών «Ἀνοίξω τὸ στόμα μου». Ἀπὸ γ' φῦης πάλιν τὸ Κάθισμα ἀπαξ. Εἰς τὴν σ' φῦην τὰ Τριψίδια (σελ. 46), καὶ μετὰ τὴν Λίτην: «Τῇ Ὑπερμάχῳ» (χῆμα), δ Οίκος «Ἄγγελος πρωτοστάτης», τὸ Μηνολόγιον τῶν Ἀγίων τῆς ἡμέρας καὶ τὸ «Ὑπόμνημα τοῦ Τριψίδιου». Ἀκολούθως ή ζ' καὶ η' φῦη τοῦ Κανόνος μετὰ τῶν Τριψίδων (σελ. 48). Λι Καταβασίαι «Ἀνοίξω τὸ στόμα μου», τὸ «Ἐξαποτειλάριον δίς, οἱ Αἶνοι εἰς 4. Δόξα—Καὶ νῦν : «Πλάσσεσθαι σὺν ἔγνωσι» (σελ. 54), Δοξολογία Μεγάλη καὶ «Τὸ προσταχθὲν».

Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὰ Τυπικά καὶ οἱ Μακαρισμοί (Τροπάρια ἐκ τῆς γ' καὶ σ' φῦης τοῦ Κανόνος τῆς Θεοτόκου). Μετά τὴν Εἰσόδον: «Τὸ προσταχθὲν» (σελ. 9), «Τῇ Ὑπερμάχῳ» (σελ. 35), Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Θεοτόκου.

Ε; τὸ «Ἐξαπέρετως» · τί Ηχος δ'

A α πας γη γε νη ηεω σκιρ τα α
 τω τω ω ■ Πνε ευ μα α τι : λαμ πα ■ δου ου χου ου
 με ε νο οσ ή πα νη γυ υ υ ρι ζε ■ ■ τω ω
 ω δε q Α υ λων No ■ ο ων φυ υ υ σι εις γε ε

ρατ = ρου αα α' κ την Ι ε ραν Πα νη η η
 γυ υ ριν Δ λης θε ο = μη η η η το ο ο
 ρο = ος = βο ο ο α α α = τω Δ Χαι αι
 αι αι αι ροιε κ Παμ μα = = ρι ε στε ε Δ
 θε ο το ο ο κε ε Α α γυη η η η η η
 Α ει ει πα αρ θε ε ε νε ε ε ε
 Καινωνικόν: «Πετήδιον σωτηρίου», Ειδομεν τὸ φῶς, καὶ Ἀπόλυτις.

B') ΕΑΝ Ο ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΕΨΑΛΗ ΑΦ' ΕΣΠΕΡΑΣ ΕΝ ΟΡΕΩ

Τὸ πρώτη ἀναγινώσκεται τὸ παραλειφθὲν Ψαλτήριον καὶ τελεῖται ἡ Θ. Λειτουργία τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου κατά τὴν πρόσθιθεν διατύπωσιν.

ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ

Δόξα τοῦ Ἐπερινοῦ. Ἡχος πτῶτος Πάσα (Τετράσημος) χ

A πε στα α ■ α α α ■ α α α α α
 λη εξ Ου ρα ■ ■ νου ου ου ηου ου ου ου
 Γα δρι η η η . η ηλ ο ο Α αρ χα α α α
 α α γγε ε ■ λος εν ■ γγε λι ε ε ε
 αα ■ ■ σθαι οτη Παρ θε ■ ■ ε ε νω ω
 τη ην ου ο ο ο ο ολ λη φιν και ελ
 θω ω ω ων προ ο ος Να ζα α ρε ετ σ ■ λο
 γι ι ζε ε το ε εν ε ε α αω τω ω τη το
 θα α ■ αυ μα ε ε εκ πληγτ το ο ο ο ο ο ο
 με ■ Εκ πληγτ το ο με ε νο ο ο ο ο ο
 ος σ ο τι ι πω ως ο ο ο ε ε εν υ υ φι

ετοιες δικαιοσυνη πτωσις και τα αληθη πτωσις ων
 εκ Παρθενου την τι κτε ε ε ται πο
 εχων θρονον ου συ ρα α α νο ον δικαιοσυνη πο
 πο διεισ ο ον την γη η γην διεν μη γη
 τρα χωρει ει ται Γιον ονται αι κοσι πο ον
 τα α Εξα α πτερυν ο γα και πο λυ ο
 ο ο ο ο μα α τα αληθη τε νι ι
 οαι αι ου ου δι ου ου ου ου ου ου νοεν ταλι
 λο γω μο ο ο νω εκ ταυτης αρχω θηγη η η ναι
 αι γη δο ο κη η η σε θε ου ου ου ε οτι
 Δο ο γος ο πα πρω ων
 Τι ου ουν οι οτα α α μα και ου λε ε ε
 γω ωωω τη Κο ο ο ο ο πη Χαι αι

ρε ε Κε ε χα ρι τω ω με ε ε ε ε νη η
 η η ο Κυ υ υ υ υρι ο ο ο ος με ε
 ε ε ε ε τα α Σου ου ι Χαται αι αι ε
 ρε ι Α γνη η Πα αρ θε ε ε ε ε ε ε
 ε ε νε ε ε ε ι Χαται αι αι αι αι ρε
 Νυ ο υ υμ φη η η Α νυ υ υ υ υ υ
 φε ε ε ε τε ΙΧαται αι αι αι αι ρε ε ι
 Μη η η η τηρ τη ης ξω ω η ης ι
 Ευ λο γη με ε νο ο ο ο ο ος ι ο Καρ
 πο ο ο ος τη ης κοι λι ας Σου ου ου ου ου

Προσόμοια τῶν Αἴνων. ιχος ι Πα ι ι ι

(Εἰς ἀργὸν Εἰρηνολογικὸν μέλος)

Στίχ. Άλλατα Αἴτοι δὲ ταῖς Δυνατοτάτης Αἴτοι...

Τ ων Ου ρα νι ι ων α φι ι = δων Ι ο

Γα α δρι η η ηλ κα ■ α τα α α πτας η εις
Να ζα ρε ετ ε πε ■ ε ε ε στηλη προς Παρ θε νον Μα
ρι : : : α ανη βο ων Αυ τη το Χαι αι αι αι αι αι ρε Η
συλ λη η η η φει ει Υι ε ε ον Η του Α δα
α α αμ Α αρ χαι αι αι ο ο ο τε ε ρο ον η
τον Ποι η τηγ των ■ πικ αυ των και Λυ τρω ω τηγ Η των
βο ω ων των Σοι οι το ο Χαι αι αι αι αι ρε
■ Α α α γνη η η π Στηλη. Αλεύτε Αύτον ἐν οὐχι φειδαπηγος... Η

Γα δρι η ηλ τη Παρ θε ε ε νω οι
το ο ο ο Ε ευ α γγε ε ε λι ε ε ο ον η εξ
Ου ρα νου ου κο με ε ε ε ε οας ή α νε βο α
το Χαι αι αι ρε ε η συλ λη φει εν γα στρε ε ε ε ε
Σου ή τον Σοι ει ει οι χω ω ρη η η τον ή και

τω κο α ο ο ο μω ω = χω ω ω ρη η το ον η
και κυ ο φο ρος = φθη η η σει του εκ Πα α τρος Δι προ
Ε' ωσ φο ο ρου α α να α ται αι ει ει λα = αν

π π
τος η Στίχ. Αλλαττα Αδέδην δν τυμπάνω και χορφ... Δι

Ο ουν = ι ι λι ος Δο = ο γος Δι του
Προ ο α α να α αρ χου ου ου Πα α α τρο ος η μη
χω ρι αθετ εις των Α α = α α νω Δι νυν ε πε στη
τοις και α α α τω ω η δι α ακραν = ευ σπλαγ
χνι ι ι ι ι ι ι αν Δι οι οι οι κτο ον λα
βω ω αν Δι του και θη μα α ακας ο ο λι αθη η η
μα α το ος η και του Α δαι την πτω χει ει αν α
να λα α βων Δι ε μορ φω ωθη το ο α α λο ο ο ο

π
 τρι λι ον ρ Στίχ. Αἰνεῖται Αἴστον ἐ· κυρβάλοις εὐτύχοις . . . ἐ·
 Ο π
 εκ Πα τρο ος ■ ει δι ει ει ου και
 π
 ε εκ Μη τρο ο ος χρο ο ο νι ει κω ως ρ.
 φα γε βω θει εις τω χο ■ ο = ο αμω βι ο περ ου
 οι ος Δο = ο = γο ος ρ μορ φη ην δου λου ου λαρι
 θα = α α α α α νει βι και γι ει ει νε ε ται
 οα = αρξ βι μη εκ στα α α ας τη ης Θε ο ο ο
 π
 τη η το ος ρ και τον Α δαιμ α να πλα ατ τει
 εν τη γα α α στρι βι της = φθο ο ρως κυ ο η η οα =
 α α ση η ης Σε
 Δόξα τῶν Αἰνεων. ΤΗΧΟΣ θ Δι (Τετράσημοι) Χ
 Το απ αι = ω ω ω νος Μυ στη η η η
 η η ρι ε ε Μυ στη η ρι ε ον δι = να και

Εο φραι νε ε ε ε σθω ω ω ω η η η
 κτι ι ι ι ι ι ι ι ι ι ι ι ι ι ι ι ι ι ι
 χο ρεν ε ε ε τω ω η η η φυ υ
 υ υ υ υ αι ιι ι ο τι Αρ χαγ γε λος
 Ηλαρ θε ε ε νωω ω με τα δε ε ε ε ους πα
 ρι ι ι ι ι ι ι ι οτα α α α ται ω και
 το Χαι αι αι αι αι ρε ε ε ε ε ι ι ι
 μι
 υ υ υ υ υ πηγ αν τι ι ι ι ι ι ι ι
 ρι
 θε ε τον ι ι ι ι ι ι ι ι ι ι ι ι ι ι ι ι
 λε ε ε ε ους ω εν αν θρω πη η η οας θε ε
 ο ο ος η η μων δο ο ι ξα α α α Σοι

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

"Ητοι ὁ στίχος τοῦ Κοινωνικοῦ τοῦ Εδαγγελισμοῦ μετ' Ἐφημίνου, ψάλλεται δὲ ἐν χορῷ ἀντὶ Κοινωνικοῦ ἡ κατὰ τὴν διανομὴν τοῦ Ἀντιδώρου.

τΗ^τχος ή Δι (Τετράσημοι) Χ

(*) Ἐν ἀνάγκῃ, ἐπισυνάπτεται καὶ τὸ κράτημα τοῦ δ' ἥχου τοῦ «Θεοτόκου Παρθένου» Π. Μενεγέτου, μεθ' ὁ ἐκαναλαμβάνεται ἡ γραμμή «Ο Κύριος μετά Σοῦ» καὶ ἐπισυνάπτεται τὸ «Ἀλληλούϊα».

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα και μέλος Μανουήλ Δούσκα τοῦ Χρυσάφη, Λαμπταδοφίου τῆς Ἀγίας; Σοφίας ἐπὶ τῆς ἀλώσεως, κατὰ μεταγενεφήν ἵκ τῆς Παλαιᾶς Βυζαντινῆς παρασημαντικῆς εἰς τὴν ἐν χρήσει νέαν ὑπὸ τοῦ ἀρμηνῆστου φίλου συναδέλφου ἡμῶν Μάρκου Βασιλείου, Γραμματέως τῆς Ἰ. Μητροπόλεως Ἐφέσου και εἴτα τῶν Σ. Πατριαρχείων. Ὁ δῆμος ὅπερας ἐψάλλεται ἡ εἰς τελείας τοῦ Παλαιού, ὃς εἰκάσεται ἐκ τῶν σχετικῶν πρόδης τὰ Βασιλικὰ πρόσωπα και ἀνάκτορα λέξεων, η κατὰ πολιορκήη τοῦ ἀντίθετου και ὅη, δταν οἱ Αὐτοκράτορες προσήρχοντο νά λέβιντο τοῦτο ἐκ τῆς χειρός τοῦ Πατριαρχού, ίσως δὲ κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν τειχῶν τῆς Βασιλευόντς.

τίκος ἡ Ἰη Νη² (Τρισημεῖ) χ

Ψαλ μοις και Γμνοις Σε ε ε ο μνων Παρ θε ε
 νο ο μη γ τορ Κο = ρη αι και χα ρι στη η
 ρι : ο ον φω νην ἢ προς φε ε φω Σοι οι ο
 δου ου ου ου λος Μι Βα αι ε ε λισ α
 α α Παν ο ο μνη τε ἢ Δε στοι να α θε ε
 ο το ο ο χε ἢ Χαι ρε Πα λα α τι :
 ο ον τε ερ πνο ο ον του παν τω ων Βα α σι λε ε
 ω ω ως και κλι : νη γ πορ φυ ρο ο ο ο
 στρω τε ή και χρυ ο ο σα αυ γη ης λυ χνι :
 α ἢ Χαι αι ρε ε θρο ο ο ο νε πν
 ρι : μορ φε ἢ Βα αι ε λι κη κκ θε ε ε ε ε
 δρα ή και Κι ε ε βω ω τε παν θα αυ μα α στε γη

και στα μην μαν να α δο ο ο χε ⁶ Χαι
 ρε Ηα αν τα νασ α σε ε μην ⁶ των Βα
 αι λε αν δο ο ο ο ο ξα ⁶ και σκε ε
 ε πη και αι βο η θει α ⁶ και αυ χη μα και
 τετ ει ει ει χος ⁶ Χαι ρε πνο η μου
 και ζω ω η ⁶ και α γα αλ λι ε μα α
 μου ⁶ και στη ρι γμα και λυ υ τρω σις ⁶ πα
 σω ω αν των δυ νω ω αν μου ⁶ εν Σοι
 θα αρ ρω αν σω θη η σο ο ματ ⁶ εν Σοι ζω ω
 και αι κι νου ου ου ματ ⁶ Ευ χα ρι
 στω και προσ κυ υ νω ⁶ και με εγα λυ υ νω
 Κο ο ο ρη ⁶ τας Σα ας με τρους δω ω
 ρε ας ⁶ και τας εν ερ γε αι ει ας

ΚΑΝΩΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ψαλλόμενος τῷ Σαββάτῳ τῆς Ἀκαθίστου παρὰ ταῖς Σεβασμίαις Μοναῖς τοῦ Ἅγιου Ὄρους, οὐδὲ ἀκροστοιχίς: «Ἡ βασιλίς τὸ σῷστρα σοὶ τῇ Παρθένῳ»,

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις *«Νεκολάσθυ*» καταλημπάνονται δέ τὰ ἐν τῷ Τριφύλῳ Μαρτυρικά καὶ Νεκρώματα διὰ τὸ τῆς ἡμέρας ἑορτάσμον.

(Ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ Θεοτοκιαρίου τοῦ ἔκδεδομένου ὑπὸ Γ. Μουσαίου ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκ τῆς Πατριαρχικής τοῦ Γένους Τυπογραφίας 1849).

'ΩΣ; Α'. ἡχος δ'. — 'Ανείξω τὸ στόμα μου.

ΗΡΕΤΙΣΑΣ Ἀχραντε, λαὸν καὶ πόλιν βασίλειον, οἰκεῖν ὡς βασίλισσα, καὶ βασιλεύειν αὐτῆς ἦν ἀλιώσεως, βιοβάρων ἀνωτέρων, φυλάττοις γεραλούσαν τὰ μεγαλεῖά συν.

Βαβιὶ τῶν ἀπείρων σου, περὶ τὸν κλῆρόν σου Πάναγνε, θαυμάτων πᾶς ἀτρωτον, ἀκαταπόντιστον, δειτηρήσις, αὐτὸν ὡς ἐν πελάγει, βιοβάρων κυκλούμενον ταῖς ἀντιπνεύσισιν.

Αδέτω σοι Δέσποινα, Δαβὶδ ὁ θεῖος προσιτῶρ που, φωνὴν τὴν χαρμόσυνον, Θύγατερ ἄκουοσσον, ἐκπλένασσα, τὸ οὖς ἐπὶ λαὸν σου, ἐτήσιον ἔδοντα σοὶ χαριστήριον.

Συνέσεισας Δέσποινα, καὶ συνετιάζαξας θάλασσαν, καὶ ἄρδην ἐπόντωσας στόλον μισόχριστον, Σκύθην δλειθρον, καθάπερ τοὺς τῆς Ἅγαρ λαὸς σεωμένος δέ, ἔδει τὰ θαύματα.

Νομὴν κυλυχρόνιον, κατατρεχόντων σῆς πόλεως, Παρθένε ἀνέστειλας, τῶν ἐκ τῆς Ἅγαρ δρινῶν, ἐπιτρέψασα, τὸ στράτευμα τὸ τούτων, καὶ τέλος βιθίσασα οἰκιαδ φεύγοντας.

'Ωδὴ γ'. — Τοὺς σὸν δόμνοιλέγουσας

| δοὺς τῶν ἔθνῶν ἐν πονηρίᾳ, τὰ ὑδατα ἥχησαν 'Αγνή, τῇ πόλει σου τὸν δλεθρον, αὐτῶν ἐν κραταιότητι' ἀλλ' ἐμφανῶς τῇ φῶμῃ σου, παρὰ τὸν ἄδην διεπάρησαν.

Λαὸν περιούσιον Παρθένε, καὶ ἄγον ἔθνος σοι σαφῶς, καὶ θειὸν ἱεράτευμα, βασιλειον ἔξαιρετον, τὴν βασιλίδα δέδωκεν, δ σὺς Υἱὸς εἰς περιποίησιν.

| σόδιοπον κίνησον οἱ Πέρσαι, τοῖς Σκύθαις ἐνθέμενοι τῇ σφῶν, καρδίᾳ δίκην λαίλαπος, καὶ καταγίδος "Ἄχραντε, τῇ οῇ πόλει προσέρθησαν" ἀλλ' ὥσει χνοῦν αὐτοὺς ἐλίκημησας.

| ἀσθὴ τὸ σύντριψμα Παρθένε, τῆς σῆς θυγατρὸς καὶ συντριβήν, δλάστιωδ δ καὶ βλάσφημος, δέέως κατιυπέμεινεν· ἵπκον γάρ καταβέβληκας, καὶ ἀναβάτην ἐνδικώτατα.

'Ωδὴ δ'. — Τὴν ἀνεξιχνιασταν

Σήμερον παράδοξα είδεν 'Αγνή, πόλις ή ἐξάρχουσα πόλεων, σοῦ τῆς Παρθένου, στρατηγούσης καὶ' ἐχθρῶν, παρ^τ ἐκατέραν ἡπειρον, πάχος ὁσεὶ γῆς διερήδαγησαν.

Τι σοὶ ἀνταπόδομα Μῆτερ Θεοῦ, νῦν ἀνταδοῖμεν δξιον, ἀχρεῖοι δοῦλοι, ἀντὶ πάντων ὧν ἡμᾶς. 'Αγνὴ προσευηργέτησας; οὔθεν ἐκ ψυλῆς πεγεράρομεν.

Αγαρ οἱ ἀπόγονοι οῖς συστοιχεῖ, πόλις ή δουλεύουσα Δέσποινα, λήξει τῇ κάτω, προσβαλόντες ὡς σκηπτός, τῇ ἐλευθέρᾳ πόλει σου, λίθος οία πόντῳ κατέδυσαν.

Σύμβολα Πανάμιωμε τῆς σῆς μορφῆς, ἐν εἰκονικοῖς ἐκτυπώμασιν, δ 'Ιεράρχης, καὶ ή σύμπασα πληθὺς, ἵκετινῶς κατέχοντες, νίκην καὶ' ἐχθρῶν ἀνεστήσαντο.

Κόσμου σε βασιλιποσαν ή βασιλίς, πύλεων πασῶν βασιλεύουσα, καίπερ εἰδυῖα, ὅμως Δέσποιναν αὐτῆς, ἐξόχως σε πλουτήσασα, μένει πολεμίοις ἀνάλωτος.

'Ωδὴ ε'. — Ἐξέστη τὰ σύμπαντα

Ωράθη τὸ λόγιον, αἰσίως περατούμενον, εἰς γὰρ κατεδίωξε χιλίους, καὶ δύω αὖθις μετεκινήσαντο, δλας μυριάδας εἰς φυγήν, διόναμιν φραξάμειοι, τῆς Παρθένου τὴν ἄμαχον.

Συνάκοψεν Ἀγγελος, ὃς ἐν ἑκστάσει πρότερον, τοῦ Σεναχηρείμ τὰς μυριάδας, φρυξαμένου κατὰ τοῦ ζῶντος Θεοῦ· νῦν δὲ τὰς ἀπειρούς τῶν ἔθνων, ὃς ἐν ἑθανάτωσε, μυριάδας ἡ Δέσποινα.

Τηρόμενοι πάθεσι, τοῖς ἀνηκέστοις βάρβαροι, πάντες ἐπιθέμενοι τῷ κλήρῳ, τῷ σῷ Παρθένε, λιμῷ καὶ βράσει πτηνῶν, καὶ ἐκδειματούμενοι φρικτῶς, ἔμαθον οἵς ἔπαθον, ὡς εἰς σὲ κατεφρόνησαν.

Οτε δὴ ὁ Ὑψιστος, τὰ ἔθνη διεμέριζεν, ὃς ἐπιτροπεύοιντο Ἀγγέλοις, αἷματι θείῳ, οὓς ἔβηγόρασε, σχοίνισμα μερίδος τῇ Μητρί, πόλιν ὑπεξέλετο, ἢν φυλάττοις ἀπόρθητον.

‘Ψδὴ Σ’.—Τὴν θείαν ταύτην

Ρομφαίαν δπλον καὶ πόλεων, ἐχθρῶν ἐπεμβανόντων Θεόνυμφε, τῇ κληρουχίᾳ σου, κενὰ καὶ καὶ ἀπυακτα ἡλεγξας, ὡς πολιοῦχους ταύτης ὑπερασπίσασα.

Αδίκως ἐπιστρατεύσασα, περσὶς τῇ βιαστίδι τῶν πόλεων, δουλείαν ἔνδικον, κατεδυκάσθη τῷ ἄνακτι, ὑπερμαχούσης τούτῳ τῆς Θεομήτορος.

Σωοοὺς ἔξέβρασε θάλασσα, καθάπερ Αἰγυπτίους τὸ πρότερον, Ἀγαρηνῶν τοὺς νεκροὺς, οὓς θεηλάτις ἐβύθισεν, ἐπιθεμένους κλήρῳ τῆς Θεομήτορος.

Οσοι τὴν πόλιν δειμάμενος, ἀνάκτορον Παρθένε περίπυσιον, ἀναξ ἀγάλλεται, ταύτην ἀμφέπουσαν βλέπων αε, καὶ τὸν ψλῶς καλοῦντα ἐχθρὸν συντρίψασαν.

Λαὸς καὶ πόλις φιλόχριστος, ὁυσθέντες φοιβερᾶς καταπόσεως, ὑπερμαχούσης σου, νῦν χαριστήριον πάννυχον, ἐν ἀκαθίστῳ στάσει τελεῖ δοξάζων σε.

‘Ψδὴ Ζ’.—Οὐκ ἀλάτρευσαν

Ικετήριδόν σοι δέησιν προσόμοιμεν, οἱ σεσωμένοι φρικτῆς, αἰχμαλωσίας Ἀγνῆ, ὁυσθῆναι δεόμενοι καὶ ἀσφάτων ἐχθρῶν, ὃν δ πόλεμος, οὐκ ἐν σαρκὶ καὶ αἷματι, τῷ νοὶ δὲ ἀντιπίπτει.

Τόξα πάντα συνετρίψῃ καὶ ἡσθένησε, τῶν δυνατῶν ἐν αὐτοῖς οἱ ἀσθενεῖς δὲ σαφῶς, Ισχύν τε καὶ δύναμιν περιεζώσαντο, ὡς τὴν ἄμαχον, πεπλουτηκότες δύναμιν, πεποιθήσαι σου Παρθένε.

Η παλίμφρημος, ἀπέσιθη καὶ ἡφάντιπο, γλώσσα τοῦ κίρυκος, τῆς μυσαρᾶς τελετῆς ἐξ ὕψους γάρ ἐδόπτι πτῶμα ἐξαίσιον, μὴ κραυγάζων σοι, εὐλογημένος Δέσποινα, δι καρπὸς τῆς Σῆς Κοιλίας.

Ανοιγέσθωσαν, αἱ πῦλαι σου βασίλεσσα, πασῶν τῶν πόλεων, καὶ προερχέσθωσαν, ἐν ἑλευθέρῳ ποδὶ, οἱ πρόφηται σου δέσμοι, καὶ ἐγκατάλειστοι ὁ τοῦ παίοντος, καὶ γὰρ ζυγὸς συντέτριπται, στρατηγούσης τῆς Παρθένου.

'Ωδὴ η'. — Παιᾶς εὐαγεῖς

Πέρσαι τε καὶ Μῆδοι καὶ τῶν Οἴνων, τὰ ἔχθιστα φῦλα συννελάλησαν, δεῦτε καὶ κατάσχωμεν, κλῆρον τὸν ἀπόλεκτον, ἐν γὰρ αὐτοῖς οὐδεὶς ἔσπιν, ὁ βασιλεὺς τὰ νῦν, ἡλέγχθησαν δὲ φρύαγμα μάνον πάντας γὰρ ἐξήρεν, ὡς χλόνη ἡ Παρθένος.

Ανυσσά σοι πόλις Θεοτόκε, παρ' ἡς ἡ εἰνσέβεια κριτύνεται, πάννυχον ἐτήπιον, ἔστι τὸ κατόρθωμα, καὶ ἐσράζει χαίρουσα τῆς βασιλίδος παφῶς, τὰ δύσια, καὶ σῶστρα Παρθένε, ἀνιψινολογοῦσα τὸν τόκον σου τὸν ξένον.

Ρήγνυται τὰ σκάφη τῶν ἀθέων, ἀλλήλοις ἐν συπεισιμῷ, καὶ καταγίδι φρικτῇ, βίᾳ προσαρέσκαντα, ἀλλὰ τε βεβύθισται, πάντα δ' ὑφ' ἐν ἀπόλωλε καὶ ἐξηφάνισται· θρηνεῖ δὲ καὶ ὁ φύλαρχος βλέπων, ἔφον γενομένους καὶ τοὺς λοιποὺς μαχαίρας.

Ολολε τὰ ἔθη παραδόξως, σῇ κληρονομίᾳ ἐπιθέμενα· ἔθεντο τὸ στόμα γὰρ, ὅψις πρὸς οὐράνιον, καὶ τὴν αὔτῶν ὑβρίστριαν γλῶσσαν διήγαγον, εἰς γῆν μεγαλαυχοῦσαν Παρθένε, ὀσπερ δὲ φασάκης, σὺν φῷ καὶ διεφθάρῃ.

'Ωδὴ θ'—Ὦ; ἐμφύχῳ Θεοῦ

Θαυμαστή σοι ἔστιν ἡ σκηνή, παλέτιον τοῦ πάντων βασιλέως· Ηνεῦμα γὰρ ἐν σοὶ ἐπισκάμαν Θεοτόκε, φρικτὸν κατεσκεύασθε σε υἱάλαμον νῦν δὲ ἡ πόλις σου αὔτῃ κλῆρος, ἀλλὰ σώζοις ταύτην, ἐχθρῶν βαρβάρων ἀσινῆ.

Ενεδρεύονται Θεοτόκε 'Αγνή, ἀδίκως οἵς ἐνήδρευσαν δικαίων, πόλιν καὶ λαὸν οἱ ἐκ Περσίδος ἐπιστάντες αὐτοῖς ἐπιστάντος τοῦ ὀλέθρου φρικτῶς, καταστρατηγούσης σοι Κρόη τούτων, καὶ συστρατηγίσης ἐκεὶ τῷ πιστῷ βασιλεῖ.

Νομοθέτης τὸ πρὶν Μωυσῆς, τυπούμενος παλάμιας στρυχοτύπως, δύνεται λαὸν Ἰσραηλίτην παλαμναλας, χειρὸς 'Αμαλῆκ τοῦ πολεμήτοφος· νῦν δὲ τῷ Σταυρῷ, καὶ εἰκάσι θείαις, τοὺς ἐχθροὺς ήτιῶσι χεῖρες ἀνδρῶν 'Ιερῶν.

Ω; ἐμφύχῳ Θεοῦ Κιβωτῷ, λυτρούμεθα ἐν σοὶ Θεογεννῆτῳ, ἄρδην κατακλύζοντος πολέμου ἐξ ὄντας, ἐθνῶν καλυπτόντων γῆς τὸ πρόσωπον, καὶ ὑπὲρ βουνῶν ὑφομένιον, σοῦ δὲ ἀφανίζομένων τῇ θάλψει πρὸς τάχος ἀγνή.

Υπερίπταται Θεομητος τὰ σά, Θαυμάσια εἰγν δύναμιν τῶν λόγων· σθένει γὰρ σῷ ἀμάρχῳ ἐξῆδόσω ἀλλοφύλων, ἐπιδρομῆς ἀγνής αληρούσιαν σου· δένει εὖδαρίστως βιῷ σοι, σύ μου Θεοτόκε ζύστις, Προστάτις, καὶ καταφυγή.

»Τὴν εὐχάριστον σοι φέρω φωνὴν Λέγε,

»Ἴβων ποθεινῶς τέρμα τῶν ἀνηργμάνων

ΕΤΕΡΟΣ ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

'Ιωάννου Μοναχοῦ (')

(Έξι δινηγράφου τοῦ πανος. Ἀρχιμανδρίτευ κ. Ἀκακίον, Προηγουμένου τῆς ἁν
"Ἄθω" Ἡ. Μονῆς Ξενοφῶντος, ὅπερ παρεχώμενος μοι δὲ "Ἄρχων Μ. Χρονογράφος
καὶ Χαρτοφύλακας τῆς Μ. Χ. Ἐκκλησίας κ. Μανουὴλ Γεβεών. Είναι δὲ ἀνέκδοτος).

'Ωδὴ α'. 'Ηχος δ'. — 'Ανοίξω τὸ στόμα μου

Πολλάκις τὴν Πόλιν σου, καὶ τὸν λαὸν τὸν φιλόχριστον, καὶ Ἀνακτας
ἔσωσας, σκέπη τῇ σῇ κραταυῇ, Ἐθνη βάρβαρα, θανάτῳ παραδοῦσα, λυτή-
σαντα Δέσποινα, κατὰ τῆς ποίμνιης σου.

Λαμπρῶς ἔօρτάσθημεν, πανηγυρίζοντες σῆμερον, ἡμῶν τὰ σωτήρια, καὶ τὴν
καθαίρεσιν, καὶ ἀπώλειαν, τῶν ἐπανισταμένων, ἔχθρῶν καὶ γέραίροντες,
νίκης τὴν πρόξενον.

Ἐφύμνιον Πάναγνε, μεθ' Ἰλαρότητος πρόσδεξαι, ἵκετιδος Πόλεως, καὶ τὴν
εὐτέλειαν, μὴ κακίσασα, βαρβάρων ἐπηρείας, ἀρέ με περίσωζε, ὅπως
δοξάζω σε.

Καλλίστην σε πρόμαχον, ή βασιλίς ἡ τῶν πόλεων, εὐτύχησε σώζουσαν, ἐκ
περιστάσεων, καὶ κακώσεων, καὶ νίσσων καὶ κινδύνων, ἔχθρῶν πολεμούντων
τε φυγαδευτήριον.

Ωδὴν σοι προσάργομεν, εὐχαριστήριον χαιροντες, ἐφ' οἷς ἡλευθέρωσας, ἐκ
πολεμίας χειρός, πασῶν πόλεων ὑπερκειμένην Πόλιν, καὶ μόνον τῷ κράτει
σου, ὑποκειμένην 'Αγνή.

'Ἄρδὴ γ'. — Τοὺς σοὺς ὄμηλόδγους

Τῷ σῇ δυναστείᾳ τροπωθέντες, οἱ Πέρσαι καὶ Σκύθαι καὶ λοιποί, βάρ-
βαρα γένη σύμμικτα, πανωλεθρίαν εὔραντο, αὐταῖς ναυσὶ καὶ χρήμασι, δια-
φθαρέντες Πανύμνητε.

(1) Παρατήρησις τοῦ δινηγράψαντος: 'Ἐν τῷ χειρογράφῳ δὲν ἀναγράφεται 'Ἀκροστιχίς' ἀλλ' εἶναι αὕτη: «ΠΑΛΕΚΟ ΤΟΝ ΥΜΝΟΝ ΜΗΤΡΟΠΑΡΘΕΝΩΝ ΚΟΡΗ· ΙΩΑΝΝΙΚΙΟΣ» καὶ οὐδὲ 'Ιωάννης μοναχός.'

Ο πάλιον ποντίσας Παντοκράτωρ, τριστάτιας τυράννου Φαραώ, λαὸν Ἰσρα-
ηλίτην δέ, διαβιβάσας ἄβροχον, οἵτε καὶ νῦν ἐβύθισε, τῶν δυσμενῶν τὰ
στρατεύματα.

Nικώστα τὰ θιάματά σου Κόρη, ἀστέρων ὑπέρομετρον πληθύν, καὶ ψάμμου
τὴν παράλιον, δι' ἣν οἱ σοὶ θερίποντες, ἐκ τῶν δεινῶν φυόμεθα, βαρβαρ-
κῶν ἐπιθέσεων.

Υφ' ἐν τῶν Ἐθνῶν ἡ πανσπερμία, τὴν Πόλιν κυκλώσασα τὴν σήν, καὶ
τελέσα προσφαύσασα, ποικίλα μηχανήματα, ὧσει κηρόδες ἔξελιπε, πυρὸς
τυχοῦσα καταφλέγοντος.

Mυρίανδρον στόλον τῶν ἀθέων, ὑδάτων ἐδέξατο πυθμήν, τῷ ἐν Βλα-
χέρονταις τείχει γάρ, θρασέως ἐπιθέμενον, ἡ θάλασσα φυλάξασα, βυθοῖς ἐ-
σχάτοις παρέπεμψεν.

'Ωδὴ δ'. — 'Ο καθήμενος ἐν δόξῃ

Nοῦν καὶ λόγον ὑπεροβάνει, καὶ δητόρων δεινότητας, καὶ τῶν φιλοσόφων,
τοὺς συλλογισμοὺς Μητροπάρθενε, τῆς φορεδᾶς σου ἰσχύος τὰ τεράστια,
ὑπὲρ ὃν σε λαὸς εὐφημεῖ δὲ Χριστώνυμος.

Oπλιτῶν τε καὶ ναυμάχων, πολυνόριθμον στράτευμα, ὁ Σκυθῶν ἔξαρχον,
ἀθεος Χαγάνος ἐπήγετο, κατὰ λαοῦ σου κλήρου καὶ σχοινίσματος, ἀλλὰ λύ-
κος εἰς μάτην χανῶν ἐξελήγεκται.

Nαοῦ θείου καὶ μεγίστου, καὶ ἀνάσσης τῶν πόλεων, εἰς τῶν Ἀγαρ γόνων,
καταφριναττόμενος ἔφιππος, ἐν τινὶ πίκτει βοσθύνφ καὶ ἀπόλλυται, σὺν τῷ
Ὧπψῳ, καὶ θάρσους ἐμπιπλῷ τοὺς θεόφρονος.

Mυριάδας ἐναντίων, δύο μόνοι φιλόχριστοι, τῇ δοπῆ σου Κόρη, κατοχυ-
ρωθέντες ἐδίωξαν, καὶ πρὸς χιλίους εἰς πάλιν παρετάξατο, ἀνακράζοντες,
δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Hθερμή σου προστασία, ἡ πηγὴ τοῦ ἐλέους σου, καὶ γενναιών φύσιν, κατὰ
τῶν βαρβάρων ἡρθέντωσε, δυναμωθεῖσαν ἵσχυνθείσας, καὶ δυνάμεις,
τὰς τῶν δυσμενῶν ἐκνευρίσασαν.

'Ωδὴ ε'. — 'Εξέστη τὰ σύμπαντα

Tαράχου καὶ δείματος, Ἀγαρηνοῖς παραίτιος, γέγονεν ὁ κῆρυξ ἀνελθὼν
γάρ, φωνῆσαι τούτους εἰς βδελυρὸν προσευχήν, πίπτει κατὰ γῆς συμποδί-
σθείς, παιγνιον γενόμενος, τοῦ ἀθέου κηρύγματος.

Ροαῖς ἔδυσώπει σε, δακρύων δὲ τῆς πόλεως, ταύτης Ἱεράρχης θείου ζῆλον, χερσὶν κατέχων, καὶ τὴν Ἐσθῆτα τὴν σήν, καὶ κύκλῳ τειχῶν περιπατῶν, ἀμα τῷ συστήματι, τοῦ λαοῦ σου Θεόνυμφε.

Ο βάρβαρος Σάρβαρος, δὲ τῶν Περσῶν σατράπαρχος, πάσης γυμνωθεῖς τῆς ἐκ Περσίδος, ἐφεπομένης αὐτῷ δυνάμεως, μόλις σὸν δλίγοις διαθράξ, ὥφθη τῷ προτέμψαντι, σκυθρωπότατος ἄγγελος.

Παλάμῃ τῇ Θείᾳ σου, κυβερνωμένη πάντοτε, Πόλις ἡ φιλόχριστος καὶ θράση, τῶν ἑναντίων ἔχθρῶν κοιμήσουσα, σήμερον ίσιᾳ σοι Ἔσορτήν, πάνυχον ἀκάθιστον, σῶν θαυμάτων μνημόσυνον.

'Ωδὴ Ζ'. Τὴν Θείαν ταύτην

Απόρως σχόντες οἱ βάρβαροι, βρωμάτων τῶν εἰς σύστασιν σώματος λιμῷ ἀπώλοντο, ὅμεν σαρκῶν ἀνθρωπίνων τε, καὶ θνητιμαίων ζῷων ἐναπεγενόντο.

Ραδίν Μῆτερ Ἀπελέανδρε, εὐδίσκει τῶν δεινῶν ἀπολύτρωσιν, ἡ πιστοτάτη σου, Πόλις τὴν χειρὶ σου σύμμαχον, καὶ βιηθὸν πλουτοῦσα τῇν ἀπροσμέχητον.

Θρασύτης ἄμετρος Δέσποινα, τῆς Ἀγιαρ τῶν ἁγγόνων συστέλλεται, ὡς γάρ ἔδιδρασκον, ἡμῶν τὰς χειρας τῶν δούλων σου, ἐν τῷ πελάγει ἄρδην κατεποντίσθησαν.

Εὑφραίνου Πόλις καὶ χόρευε, αὐχοῦσα τὴν Ηαρθένον ἀσφάλειαν, καὶ ἀκαθαιρετον, πύργον καὶ τεῖχος ἀπόρθητον, καὶ βασιλέων κράτος καὶ δόξης στέφανον.

Νεκρῶν σωμάτων ἐπλήσθησαν, ἀκταὶ καὶ τῶν λιμένων οἱ πρόβολοι, καὶ νῆσοι σύμπασαι, Ἀγαρηνοὶ γάρ ἐκφεύγοντες, ἐν τῷ Αἰγαίῳ κόλπῳ, ἀπαντες ὄλοντο.

'Ωδὴ ζ'. — Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ω τὸν θιαύμοτος! ἡ θάλασσα τὴν χάλαζαν, ἀνῆψε δίκην πυρός, ὅμεν δλκάδες ἔχθρῶν, τῆς πίσσης γυμνούμεναι, κατεβυθίζοντο, πᾶσαι αἴτιανδροι, τῆς κραταιᾶς πρεσβείας σου, καινούργοντης ταῦτα Κόρη.

Κατανύξει καὶ ἀγάπῃ καὶ πρόστητη, καὶ προσευχῇ καθαρᾶ, καὶ τῇ ἀγνείᾳ ψυχῆς, καὶ οἰκτιφ πρὸς πέντας, ἀνταμειβόμεθα, θείας χάριτος, τῆς Θεοτόκου μέλλοντες, τὴν θερμὴν αὐτῆς πρεσβείαν.

Ού κατέσχουνεν, ἃ πάντων προστατεύουσα, δυσύλων δεήσεις πιστῶν, ἀλλὰ βλασφήμων ἐχθρῶν, ὀφρὸν ἐταπείνωσε, καὶ θράσος ἐθεῖαν, καὶ κατέβαλεν, ὑπερηφάνων φρύναγμα, καὶ δεινὴν ἄλαζονίαν.

Ράβδον ἔχοντες, δυνάμεως οἱ δοῦλοι σου, τὴν Θείαν σκέπην σου, τὰς προσβολὰς τῶν ἐχθρῶν, μακρὰν ἀπελαύνομεν, πίστει καὶ ψάλλομεν, "Ὑπερύμνητε, δὲ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεός εὐλογητὸς εἰ."

Η ἐλπίς ή προστασία ή ἀνιτάηψις, τὸ καταφύγιον, τῶν σῶν πιστῶν οἰκετῶν ή δόξα τὸ καύχημα, τὸ ἀγαλλίαμα, τὸ κρατεύωμα. τῶν Ὁρθοδόξων Δέσποινα, σὺ ὑπάρχεις βασιλέων.

"Ωδὴ η'. — Παιδίας εὐλαύνεις ἐν τῷ καμίνῳ.

| θι καὶ τανῦν ὁ Θεοτόκε, ἐν μάχαις ἀκαταμάχητον δχθρωμα, σῷ λαῷ τὴν σκέπην σου, ἔχοντι προπύργιον, καὶ κρατιμὰν ἀσφάλειαν, καὶ πυρσοδότρας ἐχθρούς, ἐνδίκως ἀποδίωξον ἄρδην, πόρρωθεν δρίων, Ρωμαίων κληρουχίας.

Ωφθης οὐρανῶν ὑψηλοτέρα, τῶν ἄνω τιμιωτέρων τε δυνάμεων, μόνη γὰρ ἐχώρησας, πᾶσι τὸν ἀχώρητον, ἐν καθαρῷ νηδοῦ σου, καὶ ἀπεκύνησας, εἰς πάντων τῶν πιστῶν σωτηρίαν, τῶν ὑπερυψούντων αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αβυσσος ὑπάρχουσα τεράτων, ἀβύσσοφ τῆς ἀπωλείας παραδέδωκας, ἔθνη μεξιβάρβαρα, καταφυιαττόμενα, τῶν Ὁρθοδόξων δούλων σου καὶ ἐγκαυχόμενα, τῷ θύμασι τῆς αὐτῶν αὐθιαδείας, καὶ μὴ προσκυνοῦντα τοῦ Σοῦ Υἱοῦ τὸ κράτος.

Νέκρωσον ψυχῶν ἡμῶν τὰ πάθη, Παρθένε καὶ τὰ συντρόμματα θεράπευσον, πάντων ή βαστάσουσι, νόσους τὸν βασιλέοντα, καὶ ἀμαρτίας αἰχοντα, καὶ θανατώσαντα, τῷ πάθῃ τῷ τιμίῳ τὸν ὄφιν, οὗ τῇ συμβουλίᾳ ὑπήχθηεν θανάτῳ.

Νάουσι ποιάμια ὡς ρεῖθρα, αἱ χιέριες τῶν ἀφθόνων θαυμασίων σου, νύσιοι φυγαδεύονται, δαιμονες ἐλαυνονται, καὶ τῶν πιστῶν συστήματα καταφωιζονται, καὶ λύσιν τῶν θλιβίων εὑρίσκει· ὅμεν ἀνυμνεῖ σε παννύχοις μελῳδίαις.

"Ωδὴ θ'. — "Ἄπας γηγενής.

| δε τοῦ πιστοῦ, λησοῦ τὸν ἐγκιάδην, πόθον Πανάμωμε· ἵδε τὴν ἀνόθευτον, ενγγαμοσύνην καὶ τὴν ἀκάθιστην, δοξολογίαν ἄχραντε, καὶ τὴν πεκοίθηον, καὶ πικαιμάτων, δίδου τὴν συγχώρησιν, πρὸς Θεὸν μητρικαῖς σου ἐντεύξεσιν.

Κήρυκες ἡμεῖς, θαυμάτων γινόμεθα, σῶν διαπρύσιοι, καὶ πανηγυρίζοντες, διμολογοῦμεν τὰ μεγαλεῖα σου, καὶ τὰς ἀπειδους χάριτας, ἐκδιηγούμεθα· καὶ βοῶμεν, χαίροις ἢ πανάγαθος, τῶν Ἀνάκτων ἡμῶν τὸ στερέωμα.

Ιλανθι καὶ νῦν, φιλάγαθε Δέσποινα, τῇ πολειτείᾳ σου, καὶ τὸν εὐσεβέστατον Ἀνάκτα φρούρε, καὶ καθυπόταξον τούτου ποσὶ πολέμα, ἔθνη καὶ βάρβαρα· σὲ γὰρ μόνην, σύμμαχον ἀπόδσιαχον, ἐν ταῖς μάχαις ἀεὶ ἐπιστάμεθα.

Ορος σε Ἀγνή, καὶ βάτον πιστίδα τε, κατονομάζομεν πλάκα κλίνην τράπεζαν, διάβδον Ἀγίαν, θείαν τε γέφυραν καὶ κιβωτόν καὶ κλίμακο, τέμενος θάλαμον, κεφαλίδα, στάμνον τόμον πόκον τε, καὶ λαβίδα καὶ ψόνον πυρίμορφον.

Σκήνωμα Θεοῦ, ναὸν καὶ παλάιον, πόλιν ἀγίασμα, πύλην καὶ παράδεισον, πηγὴν καὶ χώραν, δάμαλιν ἄσπιλον, περιστερὰν ἀμόλυντον, κῆπον δισφράδιον, καὶ λαμπάδα, Κόρη σὲ γινώσκομεν, καὶ παννύχους φδαῖς μεγαλύνομεν.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩΣ ΘΕΩΣ ΔΟΞΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

'Αφιέρωσις	Σελ.	3
Τυπικαὶ Διατάξεις Ἀκολουθίας Ἀκαδίστου	»	5
«Θεὸς Κύριος» ἀργόν	»	6
«Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς» ἀργόν	»	6
» » » σύντομον	»	9
‘Ο Κανὼν τῆς Ἀκαδίστου «Ἀνοῖξω τὸ στόμα μου»	»	10
«Τῇ ‘Υπερομάχῳ» ἀργόν	»	29
» » ἀργοσύντομον (Ἐ. Φαρλέκα)	»	33
» » σύντομα δύο	»	35-36
Ἐπεφοδοι τῶν Οἴκων (Χαῖρε Νύμφη καὶ Ἀλλήλουία)	»	37
«Τὴν Ὡραιότητα» ἀργόν Χονδρουζίου	»	40
» » διεσκευασμένον	»	41
» » σύντομον »	»	42
«Ο μέγας Στρατηγός» (κάθισμα ὁρθοῦ)	»	44
Τὰ Τετραφύλια τοῦ “Ορθοῦ”	»	45
Δοξαστικὸν τῶν Αἴνων «Γλῶσσαν, ἵνα οὐκ ἔγνω»	»	54
«Ἄπαξ γηγενῆς» εἰς τὸ «ἔξαιρέτως»	»	55
«Δοξαστικὸν τοῦ ἐσπερινοῦ τοῦ Ἐναγ. Ἀπεστάλη ἢξ οὐρανοῦ»	»	57
Προσόδιοια τῶν Αἴνων τοῦ Ἐναγγελισμοῦ	»	59
Δοξαστικὸν τῶν Αἴνων «Τὸ ἀπ’ αἰώνος μυστήριον»	»	62
“Υμνος εἰς τὴν ‘Υπεραγίαν Θεοτόκον «Ἐξελέξατο Κύριος»	»	65
“Υμνος εἰς τὴν ‘Υπεραγίαν Θεοτόκον «ψαλμοῖς καὶ ‘Υμνοῖς» παρὰ Μανουὴλ Χρυσάφη τοῦ ἀρχαίου	»	67
Κανὼν Εὐχαριστήριος εἰς τὴν ‘Υπεραγίαν Θεοτόκον «Ἡρέπισας, Ἀληθαντε» (κείμενον), ψαλλόμενος τῷ Σαββάτῳ τῆς Ἀκαδίστου, ποίημα Νικολάου (τοῦ Στουδίου)	»	69
“Ετερος Κανὼν εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον «Πολλάκις τὴν Πόλιν Σου», (κείμενον), ποίημα Ἰωαννικίου μοναχοῦ, ἀνέκδοτος	»	74